

resurse spirituale

Nr. 51 - 2021

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

CUM SĂ RĂMÂI CREDINCIOS ȘI, TOTODATĂ, SĂ ACCEPȚI DIVERSITATEA

Cum să rămâi credincios în era diversității
Edgar Reed | 3

Diversitatea este importantă
Sarah Jackson | 5

Crucea și întrebările noastre cele mai profunde
Preston Ulmer | 7

Modelul Bisericii din Efes: unitate în diversitate
Chris Beard | 12

Cele cinci principii ale unei biserici antrenante
Chris Raily | 16

Rămâne-ți în Mine!
Dick Brogden | 17

Predica bazată pe informații corecte
Doug Green | 21

O nouă perspectivă pentru lideri
Scott Hagan | 24

Slujitor cu drepturi
John Davidson | 25

Reînnoirea ca mod de viață
Dutch și Pam Frey | 27

Noțiuni introductive despre Biblia de studiu, versiunea FireBible
Bob Novac | 33

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro

www.liferomania.ro

BIBLIA DE STUDIU
pentru
O VIAȚĂ DEPLINĂ

Este destinată să te ajute ca să câștigi o înțelegere mai complexă a Cuvântului lui Dumnezeu prin care să poți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos.

Caracteristicile speciale și auxiliare ale Bibliei:

1. Note de studiu
2. Articole
3. Introduceri la cărțile Bibliei
4. Indicatori tematici
5. Tabele
6. Hărți
7. Indice de subiecte
8. Concordanță

Disponibilă în ediție cartonată, în piele în mai multe variante de culori, cu auriu și fermoar.

Colectivul de redacție:

Redactor Șef: Daryl Erickson
Traducător: Monica Moricz
Editor: Monica Moricz
Tehnoredactor: Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

ISSN 1454 - 1750

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

CUM SĂ RĂMÂI CREDINCIOS ÎN ERA DIVERSITĂȚII

Chemarea/Responsabilitatea noastră

Motivul existenței noastre

de Edgar L. Reed

Data trecută am discutat despre cum să rămânem credincioși într-o cultură mereu în schimbare. Am vorbit despre Domnul Isus, Cel care ne-a încredințat misiunea noastră. Ne-am uitat la misiunea pe care o avem, cine ne autorizează în misiunea noastră și cum să accesăm acea autoritate – prin puterea rugăciunii. Am descoperit atunci că acesta este ADN-ul nostru în calitate de Biserică a lui Cristos.

Mai întâi, vom defini cuvântul *Biserică*, mai cu seamă în lumina subiectului diversității. Isus a făcut pentru prima oară referire la *biserică* în Matei 16:18 având o singură semnificație în minte. În Ziua Cincizecimii, am văzut creșterea bisericii la număr; după cum spune Luca în Fapte 2:41, în jur de 3000 de oameni din toate părțile Iudeii s-au adăugat în ziua aceea la *biserică*. În consecință, înțelegem că BISERICA este compusă din credincioșii de la nivel local și global. Dacă ți-ai mărturisit păcatele și I-ai cerut lui Isus să te curățească prin credință, atunci tu ești un credincios și faci parte din Trupul lui Cristos, din *Biserică* universală.

Credința și angajamentul nostru față de Cristos ne oferă o nouă poziție: de lucrători împreună cu El. Această poziție unică vine cu o *mare chemare* care devine propulsorul ce ne ajută să îndeplinim *Marea Trimitere* încredințată nouă de Domnul.

MAREA CHEMARE

Abilitatea de a ne îndeplini chemarea specială este posibilă prin investirea cu autoritatea Lui, laolaltă cu puterea de a îndeplini, așa cum este evidențiat în Matei 28:18-20, Marcu 16:15-18 și Fapte 1:4-8. Când Și-a trimis ucenicii în lucrare, Isus le-a „dat putere și autoritate peste toți demonii și peste boli, ca să le vindece” (Luca 9:1). Aceași putere și autoritate este

valabilă și pentru biserica de astăzi. Datorită acestui lucru: *noi trebuie să mergem* și să punem în practică această autoritate și putere ca ele să devină o realitate. Dacă nu recunoaștem nevoia de a *merge*, niciodată nu vom vedea puterea sau autoritatea manifestate față de cei în nevoie. Dacă nu recunoaștem că *trebuie să mergem*, atunci cei care au nevoie de mântuire și eliberare s-ar putea să n-aibă niciodată ocazia de a-L cunoaște pe El ca Mântuitor al lor. Noi trebuie să ascultăm porunca lui Isus de a *merge*. Acest lucru nu înseamnă neapărat că trebuie să călătorim în țări străine și să abordăm oameni de diferite etnii. Începem prin a lucra în locul în care ne aflăm (în Ierusalimul nostru). Ca în Ziua Cincizecimii, avem și noi multe grupuri etnice în „Ierusalimul nostru” care au nevoie să audă Evanghelia.

De asemenea, trebuie să fim cu băgare de seamă și să nu ne uităm la resursele noastre limitate, ci direct la SURSĂ. Când privim la resursele Domnului, vom fi încurajați să îndeplinim „Marea Trimitere”, Marea noastră Chemare.

MAREA TRIMITERE A BISERICII ARE PATRU FAȚETE:

1. „Faceți ucenici” – în acest imperativ de a „face ucenici” sunt incluse „toate națiunile”, fapt care scoate în evidență nevoia bisericii de pretutindeni de a include toți oamenii. Adevărul acesta se aplică și bisericii locale. Biserica trebuie să-i atragă pe toți oamenii, de toate culturile și etniile. Interesul nostru nu este doar să-i pregătim pe oameni pentru cer, ci să-i ajutăm să devină asemenea lui Cristos, iar în inima lui Cristos intrau „toate neamurile”. Trimiterea nu înseamnă *să călătorim* în diverse regiuni ale lumii; El ne-a zis să facem ucenici

în timpul umblării noastre. Dorința noastră este ca toți creștinii să trăiască vieți transformate.

2. Duceți-vă (evangelizare, Cuvântul în acțiune) – datoria noastră este să mergem la cei pierduți și să-i călăuzim către cunoștința mântuitoare a lui Isus.

3. Botezați-i – Verbul acesta nu face trimitere la o ceremonie, ci la supunere. Botezul este actul inițial de ascultare față de Cristos, care ar trebui urmat de o viață în ascultare de toate poruncile lui Cristos. Scopul noii noastre vieți nu este să fim satisfăcuți, ci să renunțăm la noi înșine. Trebuie să ne identificăm cu crucea de vreme ce am fost chemați să ne purtăm crucea (Luca 14:27). Credinciosul este într-o permanentă luptă de a muri față de sine și de a se abandona în brațul lui Isus. Actul botezului simbolizează ridicarea noastră la umblarea într-o nouă viață, echipați cu autoritatea și puterea Lui.

4. Învățați-i – datoria noastră este să-i învățăm pe credincioși:

- a. Cine este Isus și tot ce a făcut și a spus El.
- b. Că puterea Lui este la dispoziția oricărui credincios.
- c. Să fie activi în credință.
- d. Să stăruiască în rugăciune pentru nevoile și misiunea bisericii.

Noi suntem Biserica din Faptele Apostolilor. Biserica Rusaliilor, biserica Puterii.

CUM SĂ RĂMÂI CREDINCIOS ȘI SĂ ACCEPȚI DIVERSITATEA

Isus nu vrea ca Biserica Lui să revendice cultura, ci să-i revendice pe cei pierduți și să fie agenți ai înnoirii în biserică.

Cristos Și-a întemeiat Biserica pe diversitate de la bun început, după cum observăm în cartea Faptelor Apostolilor. În biserică erau evrei, greci, italieni, africani, asiatici și alte obârșii. Ei proveneau din toate categoriile sociale: bogați, săraci, sclavi, proprietari de sclavi, oameni liberi, soldați, oameni căsătoriți, văduve, oameni din familii bine închegate, orfani, politicieni, oameni educați, needucați, religioși, nereligioși, atei și foști păgâni.

Astăzi, biserica a început să pună preț pe dragoste, inclusivism și evitarea ofensării cuiva tolerând astfel învățături care intră în dezacord cu credința biblică. Cu toate acestea, noi trebuie să fim pregătiți să vorbim cu îndrăzneală despre problemele lumii dintr-o poziție de cunoaștere și înțelegere. În calitate de credincioși, trebuie să fim dispuși să spunem: „asta spune Biblia și noi rămânem lângă Biblie.” La fel ca Martin Luther la Dieta de la Worms, trebuie să spunem: „Aceasta este

poziția mea; nu pot face altfel.” Da, trebuie să fim plini de dragoste, dar totodată trebuie să spunem adevărul.

Este vremea ca biserica să înțeleagă unicitatea creștinismului și că a fi adevărați ucenici ai lui Cristos înseamnă a propovădui Evanghelia celor care nu sunt ca „noi”.

Abia când credincioșii/bisericile vor îmbrățișa acest adevăr, va începe schimbarea în biserică și în lume. Marea noastră chemare este de a îndeplini Marea Trimitere unde intră „întreaga lume” – oameni de toate naționalitățile.

Tuturor ne place să rămânem în zona de confort. Ne place ca cântările și predicile să fie așa cum au fost întotdeauna. Nu-i vrem pe „alți oameni” pentru că slujba s-ar putea să sufere schimbări datorită preferințelor lor culturale. Nu ne place schimbarea și insistăm că lucrurile n-au fost făcute niciodată așa în bisericile *noastre*.

Uneori, Biserica trebuie să se schimbe datorită presiunilor exterioare, așa cum vedem în cea din Fapte. Membrii bisericii n-au ieșit din zona lor de confort ca să meargă în toată lumea cunoscută atunci și să-L propovăduiască pe Cristos până n-au început să fie persecutați, atacați, uciși și forțați să iasă din coconul lor. Cartea Faptelor consemnează o realitate și anume: uneori e nevoie de persecuție și situații grele ca biserica să fie îmboldită să iasă din zona de confort și să devină creativă în propovăduirea Evangheliei celor pierduți. Dumnezeu poate schimba în bine răul pe care vrea diavolul să-l facă.

Noi avem credință că vom birui fiindcă Isus a spus: „Îmi voi zidi Biserica, iar porțile Locuinței Morților n-o vor birui” (Matei 16:18). Noi suntem Biserica Lui! Noi suntem chemați să *mergem!* Noi suntem chemați să *lucrăm!*

Doamne, atinge lumea prin mine! Lasă-mă să fiu mâna Ta întinsă spre alții!

Edgar L. Reed

Director global la Life Publishers International pentru Biblia de studiu pentru o viață deplină și director pentru Proiecte speciale.

Diversitatea este importantă

de Sarah Jackson

Nu-i suficient să coexistăm. Dumnezeu ne cheamă să ne iubim unii pe alții.

S-a întâmplat în dimineața zilei de 20 septembrie, imediat după ora 8. Mă uitam la mesajul pe care-l primisese de la o absolventă de la Chi Alpha. O insultă rasială deosebit de gravă, ce însoțea mesajul „Plecați!” adresat negrilor, fusese scrisă cu vopsea pe clădirea campusului în timpul nopții, incitând comunitatea universității noastre.

Era anul 2016, an electoral. Dezbinările și tensiunile rasiale mocneau pe întreg cuprinsul țării. Acuzațiile recente la adresa poliției pentru rasismul lor i-a pus pe mulți cetățeni pe muchie de cuțit. Activiști de pretutindeni ne aminteau că „viețile negrilor sunt importante”, pe când alții strigau: „Toate viețile sunt importante!”

Era o nouă zi în care trebuia să mă confrunt cu realitățile urâte ale vieții. Pentru că sunt albă, rasismul nu mă afectează în același fel ca pe prietenele și membrii familiei mele care provin dintr-un grup minoritar. Dar în calitate de soție a unui bărbat de culoare și mamă a copiii birasiali, aceste chestiuni mă privesc profund personal.

Iar în calitate de lider al unui grup divers de studenți de la Eastern Michigan University din Ypsilanti, cuprinși în misiunea Chi Alpha, atitudinea este importantă. Incidentul acesta a fost foarte mediatizat, dar sunt multe alte incidente mărunte care se întâmplă în jurul meu în fiecare zi și care contează la fel de mult. Din nefericire, adesea este mult mai ușor să reacționăm decât să fim proactivi.

În orice domeniu, există o majoritate și o minoritate. Și în Biserica Primară a existat o componentă majoritară și una minoritară. În cadrul asociației noastre există membri majoritari și minoritari. În cadrul organizațiilor noastre există grupuri majoritare și minoritare. Realitatea aceasta generează adevărate provocări. Felul în care răspundem noi la ele contează.

De aceea, trebuie să căutăm înțelegere, să fim conștienți de provocările cu care ne confruntăm și să fim proactivi în eforturile noastre de a le soluționa.

Provocările minorității când interacționează cu grupurile majoritare includ următoarele:

- Stres permanent în încercarea de a se încadra și de a satisface așteptările grupului majoritar.
- Sentimentul excluderii când valorile culturale ale minorității nu sunt la fel de importante pentru cultura majorității.
- Suprimarea normelor culturale ale minorității pentru a împăca preferința culturală a majorității.
- Sentimentul general că nu ești înțeles de majoritatea persoanelor.
- Provocările majorității când interacționează cu grupurile majoritare includ următoarele:
- Reticența de a renunța la tradiție și confort pentru a construi relații.
- Împotrivire la schimbare din cauză că nu merită efortul.
- Lupta de a accepta cultura și valorile minorității la nivelul inimii.
- Lipsa de investire în relații pentru a înțelege nevoile și problemele minorității.

Asemenea provocări duc mai degrabă la o coexistență decât la o *interexistență* între grupuri și încurajează independența în locul interdependenței. Dar în calitate de mădule în Trupul lui Cristos, nu ne putem permite să rămânem divizați. Scriptura ne cheamă să ne iubim cu căldură unii pe alții, din inimă (1 Petru 1:22).

În Fapte 6, s-a iscat o dispută privind îngrijirea văduvelor, o chestiune legată de majoritate/minoritate. În Fapte 15, Consiliul de la Ierusalim a trebuit să rezolve o problemă legată de majoritate/minoritate. În fiecare situație, vedem Biserica luând măsuri pentru a nu-i pierde din vedere și a le

purta de grijă celor care nu reprezentau majoritatea. Această măsură n-a fost un răspuns temporar care viza concilierea. A fost un răspuns proactiv care a schimbat traiectoria întregii Biserici.

Ioan 3:16 ne aduce aminte că Dumnezeu a iubit lumea atât de mult încât ni l-a dat pe Isus, Fiul Său. Cristos ne demonstrează într-un mod desăvârșit ce a însemnat să între într-o lume cu totul diferită de a Sa și, cu toate acestea, să o iubească cu căldură.

Am întreprins câteva călătorii de-a lungul anilor. De fiecare dată, am căutat să înțeleg mai bine oamenii și cultura în care urma să slujim încă înainte să ajungem în țara respectivă. Lucrul acesta m-a făcut să mă întreb: „Îmi fac mai mult timp să înțeleg grupul căruia îi voi sluji în interval de o săptămână sau voi rămâne o minoritate obișnuită să slujească comunității sale de atâți ani?”

În consilierea premaritală, alocăm săptămâni întregi pentru a ajuta cuplurile logodite să se cunoască mai bine. De ce? Deoarece nu vrem ca mariajul să se întemeieze doar pe sentimente, ci pe o înțelegere reală a valorii, viziunii și chemării fiecăruia.

Este timpul să trecem dincolo de sentimentul de satisfacție pe care ni-l dă diversitatea – și să începem în mod deliberat să o înțelegem.

Dacă oamenii care se iubesc se interpretează greșit unul pe celălalt, cu cât este mai lesne ca vecinii, colegii de muncă și membrii bisericii să se aplece la antipozii? De câte ori nu interacționăm cu o persoană dintr-un grup minoritar având sentimentul că o cunoaștem, fără să ne facem timp să aflăm mai multe despre cine este și valorile pe care le are?

Din nefericire, tindem să ne dăm seama de diferențele dintre noi doar când societatea atrage atenția asupra lor. Atunci, din cauza lipsei investirii în relații, tindem să judecăm imediat. Lucrul acesta n-ar trebui să se întâmple între noi.

Adunările lui Dumnezeu sunt biserici foarte diverse. Însă mai sunt multe lucruri de înțeles despre diversitatea noastră. Pe măsură ce devenim mai diverși, cum putem fi siguri că nu ne limităm la simpla coexistență?

Suntem martori la creșterea celei mai diverse generații din câte a cunoscut lumea vreodată. Însă reflectă bisericile și liderii lor această diversitate? Este timpul să trecem dincolo de sentimentul de satisfacție pe care ni-l dă diversitatea – și să începem în mod deliberat să o înțelegem.

Diversitatea este importantă. Tu ești important. Atitudinea ta este importantă.

Sarah Jackson este misionară Chi Alpha în cadrul *Eastern Michigan University* din Ypsilanti, Michigan.

CRUCEA

ȘI

**ÎNTREBĂRILE
NOASTRE CELE
MAI PROFUNDE**

PRESTON ULMER

Întrebările legate de prezența lui Dumnezeu în viața noastră atunci când suferim sunt absolut inevitabile. Iată trei adevăruri care ne vor aduce înviore în ciuda gravității unor astfel de întrebări.

Mă grăbeam să ajung la întâlnirea de la biserică și mă gândeam să dau o fugă să comand o ceașcă de cafea neagră.

Greg administra cafeneaua înainte să iasă la pensie. Acum lucrează doar duminicile, deși îi place să călătorească uneori în Costa Rica fără să anunțe pe nimeni. De obicei poartă tricouri tropicale care-l fac să arate proaspăt întors dintr-o croazieră.

Cu toate acestea, lui Greg nu-i plac navele de croazieră; el susține că nu-i oferă suficient timp pentru localnici și că sunt prea comercializate.

Greg este degajat, spontan și prietenos. Dar eu aveam o întâlnire cu liderii principali ai echipei de plantare a bisericilor pentru trainingul săptămânal și nu aveam timp de taifas. Mă durea capul din cauză că nu apucasem să dorm, iar mintea îmi stătea numai la programul pe care îl aveam.

– Hei, Preston, mi-a zis Greg din spatele barului.

I-am zâmbit și l-am salutat. Apoi privirile noastre s-au întâlnit.

– Ești pastor, nu-i așa?

– Da, i-am răspuns. Dar știi că este un cuvânt cu implicații serioase pentru atât de mulți oameni! Prefer să nu încep cu el.

Exact în spatele meu era o poză uriașă cu Greg călare pe motocicletă împreună cu cea de-a treia soție a sa, făcând un gest obscen spre aparat în timp ce conducea. Nici angajaților, nici proprietarilor nu păreau să le placă indivizii religioși care-și postează pe Instagram poze cu meditații în timp ce-și beau cafeaua de dimineață.

– Am doar o scurtă întrebare legată de asta, continuă Greg. Știi că tu crezi în Dumnezeu, dar dacă Dumnezeu există atunci cum ar trebui să dăm sens tuturor suferințelor prin care trecem? Eu zic că trebuie să facă fiecare ce i se pare convenabil. Credința în Dumnezeu nu pare convenabilă pentru toată lumea. Viața este prea grea.

Și așa, am știut că voi întârzia la întâlnire. Stăteam de vorbă cu Greg de mai bine de un an și el a ales tocmai acel moment și loc să îmi pună una dintre cele mai profunde întrebări despre viață: La ce-I folosește lui Dumnezeu suferința noastră?

Fie că provin din experiențele noastre sau din conversațiile cu oamenii pe care îi slujim, întrebările legate de prezența lui Dumnezeu în viața noastră atunci când suferim sunt absolut inevitabile. Iată trei adevăruri care ne vor aduce înviare în ciuda gravității acestor întrebări: Isus anticipează întrebările noastre, înțelege durerea noastră și slăbește boldul ambelor în această viață.

ISUS ANTICIPEAZĂ ÎNTREBĂRILE NOASTRE

Umanitatea lui Isus n-a fost niciodată mai evidentă decât atunci când a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46)

Întrebarea Lui n-a fost filosofică. A fost existențială prin natura ei – s-a născut nu doar din identificarea lui Isus cu problemele omenești descrise în Psalmii 22, ci și din suferința experimentată pe propria-I piele. Durerea noastră nu-l ofensează pe Dumnezeu și nici întrebările noastre sincere.

Cei unsprezece ucenici trebuie să fi avut o mulțime de întrebări în zilele dintre răstignire și învierea lui Isus. În mâhnirea lor, probabil că ucenicii chiar și-au pus la îndoială

decizia de a-și abandona stilul obișnuit de viață pentru a-L urma pe Isus în călătoriile Sale.

Durerea noastră nu-l ofensează pe Dumnezeu și nici întrebările noastre sincere.

Credincioși și necredincioși deopotrivă, indiferent de generație, au avut de furcă cu îndoielile. Dezamăgirea și descurajarea se pot transforma în deziluzie când încercăm să-i împingem pe oameni prea repede spre Paște. Înainte ca răspunsul să devină evident, există întrebări. Înainte de Înviere, ne întâlnim cu Crucea.

Învierea lui Isus este biruința și speranța noastră, asta-i clar. Totuși, pare necinstit să ajungem la Înviere fără a recunoaște mai întâi că, pe unii, agonia Crucii îi afectează mai profund. Câteodată realitățile existențiale ale vieții sunt atât de derutante încât trebuie să petrecem mai mult timp cu Fiul lui Dumnezeu răstignit pe cruce.

Isus ne împărtășește vânătăile și cicatricile. Durerea noastră nu trece neobservată. Domnul le-a purtat în locul nostru.

De aceea, când a vorbit despre moarte, Pavel a putut să declare: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă victoria prin Domnul nostru Isus Cristos” (1 Corinteni 15:57). Totuși, înainte ca Pavel să scrie aceste cuvinte, Isus a întrebat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?”

Isus niciodată nu ne-a promis o viață lipsită de probleme. De fapt, El a zis: „În lume *veți* avea necazuri. Dar îndrăzniți! Eu am învins lumea” (Ioan 16:33, sublinierea autorului). În vremuri de necaz și tulburare, putem găsi răspunsuri la întrebările noastre existențiale nu doar în învierea lui Isus, dar și în suferințele Lui.

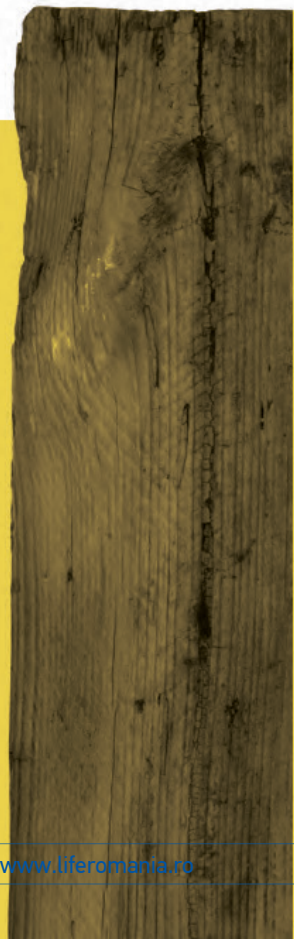
Unde este Dumnezeu când sufăr? De ce s-a îmbolnăvit soția mea de cancer? De ce mi-a dat compania faliment? Când s-a năruit căsnicia noastră? Vom avea necazuri. Vom avea întrebări. „Dar îndrăzniți!”

În cărțile și predicile sale, autorul Brennan Manning are o vorbă: „Dumnezeu te iubește necondiționat așa cum ești, nu cum ar trebui să fii, fiindcă nimeni nu este așa cum ar trebui să fie.” Crucea ne ajută să știm că Dumnezeu chiar ne iubește necondiționat, cu toate întrebările noastre nesoluționate și durerile noastre neîndurătoare.

N-am fost niciodată amatorul zicalei: „Nu pune semnul întrebării acolo unde Dumnezeu a pus punct.” Poate fiindcă sunt curios din fire sau fiindcă nu-mi plac clișeele. Dar am observat că și Isus a pus întrebări.

Când mă confrunt cu suferință și durere, întrebările mele sunt în mare măsură aceleași pe care le-a pus Isus. Dacă Îl urmez pe El, este normal să sufăr și să am întrebări. Dacă suferința și durerea au fost inevitabile în viața lui Isus, cum este posibil ca urmașii Săi să nu se confrunte cu ele?

Isus: „Nu doriți și voi să plecați?” (Ioan 6:67), i-a întrebat El pe cei doisprezece.

Eu: „O să fiu singur?”

Isus: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46)

Eu: „Ești acolo sus? De ce nu te simt?”

Isus: „Tată, dacă este posibil, să treacă de la Mine paharul acesta!” (Matei 26:39)

Eu: „Când o să intervii și o să-mi aduci alinare?”

Isus ne călăuzește chiar și atunci când Îl interogăm. Când suntem tentați să-L punem pe Dumnezeu și caracterul Său la îndoială, să știm că Cristos face deja două lucruri:

Prin exemplul Lui, recunoaște durerea situației.

El ne atrage atenția asupra noastră, dezvăluind domenii din viață care au nevoie de lucrarea Lui de răscumpărare.

Indiferent de situație, noi slujim un Dumnezeu care nu este deloc interesat să evite complicațiile noastre.

În Evrei 4:15 scrie: „Căci n-avem un Mare Preot care să nu poată avea milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care a fost ispitit în toate felurile, dar fără păcat.”

ISUS ÎNȚELEGE DUREREA NOASTRĂ

Parohul scoțian, George MacLeod a scris: „Isus nu a fost răstignit în catedrală între două lumânări, ci pe o cruce între doi tâlhari.”

Nu s-a văzut nici urmă de slavă pământească pe Golgota în ziua aceea. N-a existat nicio înviere despre care să se predice. Nicio izbăvire a Israelului la orizont. Și, mai rău, niciun Mântuitor pentru lume. Misiunea reușită a lui Isus părea o misiune care-și găsisse repede sfârșitul.

După cum spunea Dietrich Bonhoeffer în cartea *Ethics*: „Chipul Răstignitului dezmente orice concepție care consideră succesul un standard.”

Mesajul lui Dumnezeu a fost răstignit pe o cruce, un loc pentru tâlharii și nelegiuții din acea vreme. După toate aparențele, Lumina lumii a fost stinsă de întuneric. Din fericire, povestea nu s-a încheiat așa. După cum a scris Ioan mai târziu: „Lumina luminează în întunecime și întunecimea n-a învăluit-o” (Ioan 1:5).

Isus a biruit, dar asta nu ne garantează imunitate la durere. În această lume decăzută, încă ne confruntăm cu întunecimea.

Unele văi sunt atât de adânci încât avem senzația că umbrele ne vor mistui. Am experimentat acest fel de durere și disperare în anul doi de studenție la colegiul biblic. Prima întrebare care a generat altele poate fi considerată de domeniul apologeticii. *Este Dumnezeu real? Cum pot să știu dacă creștinismul este adevărata religie? De ce li se întâmplă lucruri rele oamenilor buni?*

Pe atunci încă nu auzisem cuvântul „apologetică”. Nu știam ce înseamnă, rostul lui sau cum să-l folosesc. Dar aceste întrebări au devenit repede existențiale prin natura lor, stârnind sentimente profunde de îndoială legate de Isus și de Cine pretindea El că este. Și astfel, gândurile mele s-au transformat din întrebări în îndoieli:

- „Există Dumnezeu?” a devenit „Oare provoacă Dumnezeu vreo schimbare în viața mea?”
- „Este creștinismul singura religie adevărată?” a devenit „Cui îi pasă de ce este adevărat?”
- „De ce li se întâmplă lucruri rele oamenilor buni?” a devenit „De ce sufăr și nimănui nu-i pasă?”

De la îndoială am alunecat în depresie serioasă. La un moment dat, m-am uitat țintă în ochii doctorului și i-am zis: „Te rog spune-mi că am o problemă de sănătate și dă-mi o pastilă ca să remediez problema.”

O pastilă sau un Mântuitor... aș fi luat orice. De vreme ce aveam senzația că Mântuitorul meu atârna încă pe cruce, doream să încerc orice altceva.

Eram nemulțumit de credința pe care o alesesem și aveam senzația că sunt în impas.

În celebra sa carte pentru copii, *Leul, vrăjitoarea și dulapul*, C.S. Lewis a descris anotimpul cumplit de pe tărâmul Narniei „e mereu iarnă, dar fără Crăciun.” În mod similar, Răstignirea părea să fie sfârșitul poveștii. Unde era Paștele?

Probabil că așa li s-a părut și ucenicilor în ziua în care a murit Isus. Afirmațiile Sale pe care le doreau a fi adevărate nu păreau să țină în fața realității dinaintea ochilor lor. Ucenicii avea nevoie ca Isus să coboare de pe cruce și să fie din nou activ în lume.

Ucenicii habar n-aveau că pentru realizarea celui mai nobil act din istorie, Isus a trebuit să învingă cele mai adânci suferințe. Și pentru a le învinge, trebuia să le înfrunte. Să le experimenteze. Să le pună la îndoială.

Asemenea lucruri nu sunt întotdeauna evidente în momentul suferinței și a durerii. Totuși, nu trebuie să rămânem nedumeriți. Există speranță înaintea noastră. Există atitudini ce ne schimbă perspectiva, ajutându-ne să ne eliberăm din încâlceala presupunerilor generale că viața ne datorează mai mult.

Stephen Hawking a fost astrofizician la Universitatea Cambridge. Deși genialitatea și caracterul lui nu se puneau de acord întotdeauna, nu se contestă faptul că Hawking a făcut progrese substanțiale în privința teoriei relativității. El a suferit de boala Lou Gehrig (scleroză laterală amiotrofică sau SLA), care i-a și curmat viața până la urmă.

Cu timpul, Hawking și-a pierdut abilitatea de a umbla și de a vorbi. A învățat să-și articuleze gândurile prin mișcări infime ale degetelor. Asta nu l-a împiedicat să scrie și să progreseze în domeniul său de studiu, ba chiar și să participe la interviuri.

În decembrie 2004, un reporter l-a întrebat pe Hawking cum reușește să-și păstreze motivația. Răspunsul acestuia a fost incredibil: „Așteptările mele s-au redus la zero la vârsta de 21 de ani. De atunci, totul a fost bonus.”

Când trebuie să-ți numeri zilele, deodată fiecare plăcere oricât de mărunță devine de neprețuit.

Îmi dau seama că poate părea nepotrivit să aduci în discuție un ateu celebru când vorbim despre jertfa lui Cristos pe cruce. Dar ideea este că toți oamenii se confruntă cu întrebări de-a dreptul dramatice când trec prin suferință. Însă nu toți ajung la cunoștința mântuitoare a lui Cristos.

Ce-a putut învăța Hawking cel mai bine a fost să trăiască fiecare zi cu recunoștință. Un lucru bun, de altfel, dar creștinii trebuie să reflecte o lumină și mai strălucitoare decât aceasta.

Stând de vorbă cu ateii și scepticii, am aflat că urmașii lui Cristos ar trebui să se deosebească de ceilalți prin felul în care răspund la întrebările existențiale ale vieții. Recunoștința este

temelia, nu plafonul pentru cei care înțeleg ce a făcut Isus pe cruce.

Dacă te bântuie întrebări legate de aparenta lipsă a lui Dumnezeu și a puterii Lui în viața ta, să știi că El este cu tine în suferința ta.

Când a primit vestea morții unui prieten drag, „Isus a plâns” (Ioan 11:35). Pare un gest destul de firesc – dacă nu citești mai departe ca să-ți dai seama că Isus a știut sigur că mergea să-l învieze pe Lazăr din morți câteva zile mai târziu.

Noi știm de ce plângem când moare cineva drag. Pentru că pur și simplu știm că n-avem puterea să-l aducem din nou la viață. Atunci de ce a plâns Isus? Personal cred că durerea ucenicilor Săi L-a emoționat pe Isus până la lacrimi.

Recunoștința este temelia, nu plafonul pentru cei care înțeleg ce a făcut Isus pe cruce.

**Recunoștința este temelia,
nu plafonul pentru cei care înțeleg
ce a făcut Isus pe cruce.**

În calitate de „chip al Dumnezeului nevăzut”, Isus ne arată ce simte Tatăl când suferim și avem necazuri. Lui Dumnezeu nu-I face plăcere să ne vadă suferind. Fie că este vorba de moarte propriu-zisă sau de curmarea unei relații cu cineva în care am avut încredere, Dumnezeu este plin de compasiune, iar lacrimile lui Cristos sunt reale. Isus înțelege cu adevărat durerea noastră.

ISUS SLĂBEȘTE BOLDUL ÎNTREBĂRILOR ȘI A DURERII

Crucea reprezintă mult mai mult decât capacitatea lui Dumnezeu de a simți cu noi în durerea noastră fizică și emoțională.

Isus a experimentat toate tipurile de suferință posibile pe cruce – spirituală, fizică și emoțională.

Scena este descrisă în mod profetic în Isaia 53:3-5: „Era disprețuit și părăsit de oameni, un Om al durerilor și obișnuit cu suferința. Era disprețuit, ca și un om de care îți ascunzi fața, iar noi nu L-am luat în seamă. Într-adevăr, El a luat suferințele noastre și a purtat durerile noastre. Noi însă L-am considerat lovit, zdrobit de Dumnezeu și asuprit. Dar El era străpunș pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați.”

Vrăjmașul sufletelor noastre și-a epuizat armele iadului pe un singur Om, dar Isus a schimbat raportul de forțe. În Coloseni 2:15 scrie că Cristos „a dezbrăcat de putere conducerile și autoritățile [spirituale] și le-a făcut de rușine în văzul tuturor, triumfând asupra lor prin cruce.”

În lumina învierii, nicio speranță pământească nu se compară cu lumina lui Dumnezeu, strălucind prin Cristos pe cruce. Când le vei sluji celor suferinzi de acest Paște, ai grijă să nu compari luptele lor cu nimic altceva decât cu ce a cunoscut Cristos pe cruce.

Ideea este să nu le minimizezi durerea, ci să le aduci aminte că Dumnezeu, Care a experimentat o durere cu mult

mai mare decât oricare dintre noi, ne-a promis că va fi cu noi în mijlocul suferințelor care ne apasă.

„Dacă suferința lui Isus ne oferă alinare în această viață, învierea Lui ne oferă speranța că nimic din această viață nu va avea ultimul cuvânt.”

Acesta este motivul pentru care Crucea pare mult mai reală decât Învierea de această parte a veșniciei. Este partea pe care o putem simți, vedea și atinge. N-ai nevoie de credință ca să suferi. Ai nevoie de credință ca să-ți pui încrederea în Cel care a suferit înaintea noastră, în toate chipurile, și a ieșit biruitor.

Dumnezeu a desfășurat întreaga istorie în jurul celei mai profunde dureri și celei mai mari nedreptăți comise vreodată, ca noi să putem vedea cu toții și experimenta cea mai mare biruință din toate timpurile.

Întrebările noastre legate de durere și suferință ne duc la cruce, dar nu ne lasă acolo. Dacă suferința lui Isus ne oferă alinare în această viață, învierea Lui ne oferă speranța că nimic din această viață nu va avea ultimul cuvânt.

Întrebările noastre legate de durere și suferință ne duc la cruce, dar nu ne lasă acolo.

Mesajul Învierii nu este doar că Isus este viu. Mesajul Învierii este că Isus a înviat! Isus a luat totul asupra Lui, dar nimic nu L-a putut ține în mormânt.

Isus este Inițiatorul care a mers înaintea noastră în orice privință. Cristos cunoaște făgașul întrebărilor și suferințelor noastre. El poartă cicatricile Aceluia care a trecut prin suferință și trăiește ca să ne spună despre ea.

Mi s-a părut dintotdeauna curios că Cristos și-a păstrat cicatricile în trupul glorificat. Nu știm multe despre felul în care arată Domnul înviat, dar Scriptura pare să ne indice faptul că El are cicatrici (Ioan 20:24-27). De parcă Învierea ar fi insuficientă fără Cruce, iar Crucea este cu totul lipsită de valoare fără Înviere.

Dumnezeul nostru poartă însemnele întrebărilor și suferințelor noastre. Nu doar că El slăbește boldul ambelor în această viață, dar El îl va și înlătura în întregime în viața

de apoi. „Când ceea ce este supus putrezirii se va fi îmbrăcat în neputrezire, iar ceea ce este muritor se va fi îmbrăcat în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care a fost scris: «Moartea a fost înghițită de victorie. Moarte, unde îți este victoria? Moarte, unde îți este *boldul?*»” (1 Corinteni 15:54-55; cf. Isaia 25:8; Osea 13:14).

De vreme ce Isus a mers înaintea noastră, El ne dă acum tărie să mergem cu El.

Autorul Epistolei către Evrei a spus lucrul acesta astfel: „Așadar, întrucât copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a fost părtaș la acestea, pentru ca, prin moarte, să-l distrugă pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să-i elibereze pe aceia care toată viața lor erau ținuți în sclavie prin frica de moarte... . Și pentru că El Însuși a fost ispitit prin ceea ce a suferit, poate să-i ajute pe cei care sunt ispițiți” (Evrei 2:14-15,18).

Când am terminat în cele din urmă discuția cu Greg, el mi-a zis că niciodată n-a băgat de seamă că Isus a trecut prin aceleași suferințe ca și noi. Auzise despre Înviere, dar niciodată despre umanitatea lui Isus la răstignire. De atunci, mi-am schimbat orarul întâlnirilor cu liderii, ca eu și Greg să ne putem întâlni în fiecare duminică pentru a discuta despre întrebările sale legate de viață.

Pentru Greg, Evanghelia n-ar fi fost o veste bună, dacă am fi sărit direct la Înviere. Prin răstignire, El a aflat despre Dumnezeu care cunoaște durerile noastre și totodată despre cât de mult îl iubește Dumnezeu pe el personal.

Oriunde vei vorbi despre Isus de acest Paște, asigură-te că în predicile și conversațiile tale faci loc pentru întrebările legate de viață a celor împovărați. Lucrul acesta va face Învierea cu atât mai remarcabilă!

Preston Ulmer este directorul rețelei de dezvoltare a *Church Multiplication Network* în cadrul Adunărilor lui Dumnezeu din Springfield, Missouri. Totodată, este și fondator și președinte al *The Doubter's Club*, unde se adună creștini și necreștini deopotrivă pentru a căuta adevărul împreună.

MODELUL BISERICII DIN *Efes*

O BISERICĂ UNITĂ ÎN CIUDA DIVERSITĂȚII EI

INTENSITATEA GÂNDULUI LUI DUMNEZEU CU PRIVIRE LA
DIVERSITATE AR TREBUI SĂ NE SUBJUGE INIMILE.
ÎN LUMINA CAPITOLULUI 2 DIN EFESENI,
CUM APLICĂM ACEST MODEL ÎN CONTEXTUL ACTUAL?

de Chris Beard

Sătteam în tăcere la o cafea din centru, învârtind cafeaua de Rwanda din ceștile noastre, un colț de cer planând asupra mesei noastre de pe trotuar – doi pastori ai Adunărilor lui Dumnezeu din Ohio împărtășindu-ne inimile și viziunea.

El m-a întrebat:

– Cum m-ai sfătui să păstoresc biserica (suburbană, de mărime medie) spre un viitor multiethnic? Simt nevoia adâncă de a realiza misiunea asta. Nu putem rămâne în stadiul în care suntem. Orașul nostru are nevoie de asta. Biserica are nevoie de asta. Dar nu știu ce nu știu.

Nu era prima oară când auzeam așa ceva. Pesemne că Dumnezeu împovăra tot mai multe inimi în vremea aceasta cu misiunea bisericii de a oglindi cerul pe pământ.

Istoria bisericii noastre, *Peoples Church Cincinnati*, are în spate 20 de ani de tranziție de la 98% de membri albi la 50% de membri non-albi de diverse etnii (peste 30). Și în ciuda vremurilor de tensiuni rasiale, 25% din membrii bisericii noastre sunt afro-americani. Domnul a făcut asta.

În timp ce mă gândeam la întrebarea sinceră a prietenului meu, m-am simțit îmboldit să-i spun:

– Începe cu teologia. Indiferent de lucrările pe care le faci, înrădăcinează-te în Scriptură. Iadul se va lupta cu tine împotriva lor și când o va face, vei vrea ca viziunea ta să fie ancorată în Cuvântul lui Dumnezeu.

Și i-am împărtășit modelul biblic din Efeseni 2 și 3 cu privire la biserica multiethnică. Intensitatea gândului lui Dumnezeu cu privire la această chestiune îmi subjugă inima și mă uluiește.

Modelul din Efeseni

Efesul Noului Testament se compară cu societatea în care trăim astăzi. Orașul era divers din punct de vedere etnic, economic și religios, dacă ne gândim la locuitorii săi: neamuri temătoare de Dumnezeu, zeloți conservatori, liberali, închinători la idoli, băștinași, străini. Acest oraș port pe coasta de vest a Turciei de astăzi a înflorit ca un creuzet cosmopolit, ajungând al treilea în rândul celor mai influente orașe din Imperiul Roman.

Biserica din Efes era de asemenea diversă – unită în Cristos, umplută cu Duhul Sfânt și întemeiată pe Evanghelia. Această congregație diversă făcea de cunoscut „înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu” – în oraș și „în locurile cerești” (Efeseni 3:10). Ai prins ideea? Biserica nu doar că influența societatea și răspândea Evanghelia, dar, prin însăși existența ei centrată pe Cristos și a unității ei în ciuda diversității, atrăgea atenția în locurile cerești.

Pavel numește această unitate diversă de evrei, greci și romani, care fuseseră inițial ostili și incompatibili, „taina lui Cristos” dezvăluită de Duhul Sfânt (Efeseni 3:4-6). Când această biserică s-a unit, taina lui Cristos, ascunsă de veacuri, a devenit vizibilă. Lasă ideea aceasta să pătrundă în mintea ta!

Țara noastră atât de împărțită ar putea beneficia de astfel de congregații profetice ale Împărăției care urmăresc reconcilierea. O astfel de mișcare ar zgudui porțile iadului.

În Efeseni 2, Pavel oferă o viziune fascinantă și un model de biserică unită în ciuda diversității sale pentru vremea noastră. După ce ne dezvăluie Evanghelia, el leagă acest concept de ideea unei biserici locale diverse și unite. Mesajul lui se aplică și pentru biserica ta – fie ea din mediul rural, suburban sau urban.

Evanghelia

Pavel scrie în Efeseni 2:1-2: „Voi erați morți în nelegiuirile și păcatele voastre, în care trăiați cândva...” Înainte de Cristos, era imposibil ca noi să urmăm planul desăvârșit al lui Dumnezeu; eram morți spiritual. „Dar Dumnezeu, care este bogat în milă, datorită dragostei Lui celei mari cu care ne-a iubit, deși eram morți în nelegiuirile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Cristos... Căci prin har sunteți mântuiți, prin credință. Și lucrul acesta nu este de la voi; este darul lui Dumnezeu” (2:4-5,8).

Până aici avem ceea ce știm că este esența Evangheliei. În versetul 10, Pavel trece la scopul mântuirii, arătând impactul oamenilor răscumparați, proveniți din diverse contexte, dar uniți în Cristos. „Căci noi suntem lucrarea Lui, creați în Cristos Isus pentru faptele bune...” Așadar, Dumnezeu ne mântuiește ca să facem fapte. Fapte bune. Fapte bune cu impact asupra societății prin lucrarea ingenioasă a lui Dumnezeu în noi și prin noi, prin Cristos.

Mare parte din viață, am citit Efeseni 2:1-10 considerând că face referire doar la mine, ca individ. Desigur, cuvântul mi se aplică personal, dar capătă și mai multă semnificație când îl citim ca model pentru biserica locală colectivă. Prin pronumele la persoana a II-a plural, Pavel se adresează membrilor bisericii din Efes proveniți din diverse culturi și etnii.

A doua parte din Efeseni 2 demonstrează lucrul acesta. Fără să lase nimic pe dinafară, Pavel trece de la înțelegerea tradițională a Evangheliei – că odată eram morți în păcate, iar acum suntem vii în Cristos – la aducerea aminte că noi suntem lucrarea lui Dumnezeu, creați de El pentru a face fapte bune.

Noi trebuie să gândim ca niște misionari printre oameni nemântuiți, căutând prin rugăciune să plantăm și să udăm sămânța Evangheliei, cu credincioșie, cu relevanță și eficiență, ținând cont de context.

El vrea ca noi să facem și să experimentăm lucrări minunate împreună, ca biserică răscumpărată, plătită cu sânge și unită în ciuda diversității noastre.

Evanghelia și Biserica

Înainte de venirea lui Cristos pe pământ, existase separare etnică și culturală (Efeseni 2:11-12). „Dar acum, în Cristos Isus, voi, care cândva ați fost departe, ați fost aduși aproape, prin sângele lui Cristos” (v.13). Evanghelia i-a adus pe evrei și greci – grupuri care se urau cândva reciproc – laolaltă, la Cristos și promisiunile Sale.

„Căci El este pacea noastră, Cel Care i-a făcut pe amândoi una și, în Trupul Său, a dărâmat zidul de la mijloc care-i despărțea, adică dușmănia... pentru a crea din cei doi, în El, un singur om nou, făcând astfel pace, și pentru a-i împăca pe amândoi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, nimicind în El dușmănia” (v.14-16).

Dacă crezi că lipsește diversitatea din comunitatea ta, gândești doar din perspectivă etnică? Cum rămâne cu diversitatea în domeniul politic, demografic sau financiar?

Ține minte: capitolul 2 începe cu o reafirmare a Evangheliei. Pe urmă, Pavel declară puterea unei biserici diverse și totuși unite.

Citind lucrurile acestea, unii ar putea obiecta:

„*Ele sunt specifice bisericii din Efes. Noi nu avem evrei și neamuri în comunitatea noastră.*” În regulă, dar tot au legătură cu diferențele culturale și etnice, cu diferențele religioase și de mentalitate. Nu există astfel de diferențe în comunitatea ta?

„*Ele privesc biserica universală. Ce legătură ar putea avea cu biserica locală?*” Pavel n-a pomenit de Biserică (ekklesia); el a făcut referire la trup (soma). El scrie unei comunități locale: biserica din Efes, adunarea păstorită de el însuși (Fapte 20:31). Da, cuvintele lui Pavel se aplică bisericii universale, dar nu în detrimentul bisericii locale din Efes.

Desigur că Dumnezeu n-ar pretinde niciodată bisericii locale să includă diverși oameni care sunt inaccesibili, dar cum rămâne cu cei care sunt? Dacă în comunitatea ta nu există diversitate etnică, cum rămâne cu celelalte tipuri de diversitate – bunăoară cu diversitatea socio-economică?

Pavel abordează întotdeauna o situație specifică, deși se adresează Bisericii universale de-a lungul veacurilor. Cred că Pavel, prin Duhul lui Dumnezeu, prevede congregații de oameni răscumpărați uniți în diversitatea lor pretutindeni unde există Biserica.

Pavel concluzionează această secțiune din capitolul 2 cu idealuri înălțătoare pentru biserica din Efes. În versetul 19, el spune: „Așadar, acum voi [neamuri în Cristos] nu mai sunteți străini sau de alt neam, ci sunteți cetățeni împreună cu sfinții [evrei în Cristos] și membri ai casei lui Dumnezeu.”

Efeseni nu mai sunt nici de alt neam, nici străini unii de alții. Închipuie-ți influența unor astfel de biserici în comunitățile din întreaga țară împărțite pe considerente rasiale, etnice și politice!

Iată încotro duce acest model: „În El, întreaga clădire, bine încheată, crește într-un templu sfânt, în Domnul. În El, și voi sunteți zidiți împreună pentru a deveni un lăcaș al lui Dumnezeu în Duhul” (v. 21-22). Ce să mai vorbim de o biserică complet pentecostală! Din grupuri cândva împărțite s-a născut un Trup plin cu Duhul Sfânt.

Oare am ratat cumva această noțiune vitală nou testamentală? Această revelație sau viziune a unei biserici unite în diversitatea ei este ceea ce Pavel numește „taina lui Dumnezeu.” E ca și când Duhul Sfânt prin Pavel ar spune: „Aceasta este rețeta secretă a Împărăției Mele!”

ÎNTREBĂRI DE DIAGNOSTICARE

Meditează pe baza următoarelor întrebări și roagă-te ca să știi cum să aplici mai bine modelul din Efeseni 2 în biserica ta.

- Cum arată biserica pe care o slujesc în comparație cu comunitatea în care suntem (din perspectivă economică, etnică, politică, demografică, educațională etc)?
- Reflectă conducerea bisericii diversitatea comunității noastre?
- Rețeaua mea socială ofensează sau intimidează, din cauza nehibzuiței mele, vreun grup din comunitate din cauza preferințelor culturale sau a părtinirii mele? Simt oamenii din afară că trebuie să cadă de acord cu mine asupra lucrurilor lipsite de importanță înainte să poată frecventa biserica și să cunoască Evanghelia?
- Stăruie înaintea lui Dumnezeu pentru mântuirea tuturor oamenilor de pe o rază de zece kilometri distanță de noi?
- În ce măsură cunosc diversele grupuri din comunitatea mea?
- Am analizat schimbările sociale și istoria spirituală a contextului în care mă aflu? Cum le-aș putea aborda din perspectiva Împărăției?

Pavel adaugă în Efeseni 3:10, „astfel încât, conducerilor și autorităților din locurile cerești, să li se facă cunoscut acum, prin Biserică [unită în diversitatea ei], înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu.” Cu alte cuvinte, Dumnezeu își exprimă înțelepciunea pestriță printr-o biserică unită în diversitatea ei – nu doar pe pământ, ci și în locurile cerești. Dacă ne-am da măcar seama pe ce scenă ne aflăm!

În Efeseni, de la capitolul 4 la 6, Pavel explică cum să împlinim această taină împreună. Citirea întregii epistole din perspectiva pasajului 2:15 adaugă bogăție contextuală și dezvăluie un model fundamental pentru o biserică ce vrea să oglindească raiul (Apocalipsa 7:9). Personal cred că acesta este planul strategic al lui Dumnezeu pentru fiecare biserică locală.

Pavel, în întâlnirea de rămas-bun cu prezbiterii bisericii din Efes, din Fapte 20:27, spune: „Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.” Cu alte cuvinte, Pavel le-a încredințat efesenilor ceva special. Numai cu ei a petrecut Pavel trei ani de zile sfătuindu-i cu lacrimi zi și noapte, dând hrană și protejând trupul unit în diversitatea lui și răscumpărat cu sânge, și veghind asupra turmei (Fapte 20:28,31). Epistola către Efeseni descrie în detaliu tot acest scop și aruncă lumină asupra acestui model de biserică.

În lumina acestei perspective asupra capitolului 2 din Efeseni, cum aplici acest model în contextul tău, mai cu seamă când comunitatea ta este lipsită de diversitate? (vezi secțiunea *Întrebări de diagnosticare*).

Biserica locală și Evanghelia

Orice biserică și orice pastor ar trebui să cerceteze cu atenție comunitatea în care se află, ca să înțeleagă cu adevărat generațiile, demografia, etniile, istoria, economia, spiritualitatea și societatea în general.

Astăzi trebuie să gândim ca nișe misionari printre oamenii nemântuiți, căutând prin rugăciune să plantăm și să udăm sămânța Evangheliei, cu credincioșie, cu relevanță și eficiență, ținând cont de context.

Isus a cumpărat cu însuși sângele Său oameni de orice condiție, din orice trib și din orice națiune pentru a deveni o familie (Efeseni 2:15; Apocalipsa 5:9). Deși e important să întrebăm câți oameni vin duminica la biserică, ce-ar fi dacă am lua în considerare diversitatea celor care frecventează biserica?

Dacă crezi că comunitatea ta este lipsită de diversitate, gândești doar în termeni de etnie? Cum rămâne cu diversitatea politică, financiară și demografică? Ce-ar fi dacă am aborda dependenții și familiile lor? Refugiații, muncitorii cu ziua sau familiile de plasament? Și pe alții _____ (completează tu spațiul gol)?

Cum ar fi posibil să facem asta? Vestindu-L pe Isus și Împărăția Sa printre ei. Și asigură-te că tu și biserica ta nu propovăduiești prin cuvinte și fapte o altă evanghelie (politizată, diluată, naționalistă sau religioasă). Isus a spus: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă

faptele voastre bune și să-L slăvească pe Tatăl vostru Care este în ceruri” (Matei 5:16).

Cel mai probabil, Pavel a scris 2 Corinteni la scurt timp după plecarea lui din Efes, unde a scris 1 Corinteni. Poate că el a scris 2 Corinteni 5, cel mai minunat capitol al împăcării din întreaga Biblie, având proaspăt în minte modelul bisericii din Efes. În versetul 7, el a făcut următoarea afirmație: „Astfel, dacă cineva este în Cristos, este o nouă creație. Cele vechi s-au dus. Iată, toate au devenit noi!” Și chiar înainte de asta, în versetul 16, Pavel a zis: „Astfel, de acum, noi nu mai cunoaștem pe nimeni în felul oamenilor.” Lucrul acesta este valabil și pentru noi, liderii. Dacă ne vom strădui să ne eliberăm de prejudecățile vechii noastre firi, ne vom strădui totodată să ajungem la inima oamenilor cu Evanghelia. Slujirea noastră nu poate fi definită de preferințele culturale, de prejudecățile și politicile noastre. Altfel vom atrage oameni ca noi, nu Biserica pe care a cumpărat-o Isus la cruce.

Nu mai trebuie să slujim comunităților locale dintr-o perspectivă pământească, ci din perspectiva Evangheliei, a lui Cristos și a Împărăției. Odată am fost morți în greșelile și păcatele noastre, dar acum suntem vii cu Cristos. Cei care erau departe și cei care erau aproape „fac parte din același trup și au parte de aceeași promisiune, în Cristos Isus” (Efeseni 3:6).

Oamenii pierduți din țara noastră tânjesc astăzi după biserici care să reflecte această realitate. Biserica după modelul din Efeseni 2 este exact ceea ce are nevoie societatea noastră.

Concluzie

Prietenul meu pastor mi-a trimis mai târziu un e-mail cu un plan bine pus la punct. În toamna aceasta, el va lansa o serie de predici intitulată „Viziune: Să fim una” pe baza textelor din Ioan 17:20-23 și Efeseni 4.

El lucrează totodată la dezvoltarea unei strategii pe trei ani de așezare a unei temelii biblice, introducând schimbări minuțioase în ce privește acceptarea diversității și împărțind mesajul împăcării, scoțând în evidență eforturile titanice ale slujitorilor neordinați. A inițiat prietenii cu câțiva membri de etnii diferite, cu inima deschisă să învețe de la ei și să cunoască perspectiva lor care să-l ajute să facă următorul pas.

Zâmbesc când mă gândesc la răsplata muncii care îl așteaptă. Totodată mă rog pentru el mai des acum. La urma urmei, când conducem biserica din perspectiva biblică a modelului din Efeseni, iadul se va împotrivi. De ce? Deoarece comunitățile noastre vor cunoaște impactul tălmăduitor al bisericii diverse și totuși unite, iar Isus va domni peste un număr mai mare de răscumpărați (Apocalipsa 5:9-10). Vrăjmașul urăște astfel de rezultate.

Chris Beard este pastor principal al *Peoples Church* (Adunările lui Dumnezeu) din Cincinnati.

CELE CINCI PRINCIPII ALE UNEI BISERICI ANTRENANTE

Una dintre cele mai înspăimântătoare tendințe în cultura actuală este creșterea numărului celor care n-au nicio legătură cu biserica. Conform autorilor George Barna și Dave Kinnaman, în cartea *Churchless* [Cei fără biserică], 43% din populație nu frecventează biserica, dintre care 10% n-au participat niciodată la vreun serviciu divin creștin. Datorită globalizării și creșterii în permanență a ratei secularizării, numărul celor din urmă se preconizează a spori dramatic în următorii ani. Deși numărul acesta ar trebui să stârnească îngrijorarea fiecărui pastor, lucrul acesta n-ar trebui să ne descurajeze. Dimpotrivă ar trebui să ne motiveze să profităm de oportunitatea incredibilă de a ajunge la inima acestei generații pentru Isus Cristos. Pentru a face asta, slujbele din bisericile noastre trebuie să fie dinamice și antrenante – împlinind nevoile oamenilor din lumea noastră complexă. Este biserica sau organizația ta echipată pentru împlinirea nevoilor unei lumi mereu în schimbare? Analizează următoarea listă – cele cinci principii de implicare a culturii – ca să poți răspunde la întrebare.

Condușă de scop: Rick Warren nu este (sau n-ar trebui să fie) deținătorul acestui concept; fiecare biserică ar trebui să fie condușă de scop. Oamenii vor să știe că biserica ta are o destinație – că investiția lor de timp și energie contează.

Perspectivă pozitivă: Niciun om nu va fi motivat sau inspirat să acționeze dacă ascultă predici care fac referire în permanență la ce nu merge bine în lumea asta. Bisericile care debordează pozitivism și celebrare – care scot în evidență lucrurile cu care sunt de acord, nu cele cu care nu sunt de acord – sunt cele care vor câștiga inimile celor care n-au nicio legătură cu ele.

Participantă, nu spectatoare: Multe biserici devin simple spectatoare când adevărata dorință a acestei generații este să fie implicată. Bisericile antrenante găsesc diverse modalități ca oamenii de toate vârstele să experimenteze lucruri noi, să-L cunoască pe Dumnezeu și să participe la lucrarea Lui.

Căutătoare de soluții, nu de perfecțiune: Bisericile cu adevărat antrenante sunt obsedate să găsească mai degrabă soluții la probleme decât perfecțiune în funcționare.

Pasionată: Plictiseala este inacceptabilă. În era rețelelor sociale, a sunetelor și videoclipurilor, bisericile nu pot fi neinteresante – oamenii vor pleca pur și simplu mai departe. Pasiunea sporește avântul și implicarea, iar Evanghelia nu pretinde nimic mai puțin.

În această revistă vei afla despre lideri care aplică aceste principii și antrenează actuala generație în moduri uimitoare. Dr. Mark Hausfeld reia o chestiune despre care în majoritatea bisericilor nu se mai vorbește și anume, iadul. În articolul „De ce este iadul important?”, Dr. Hausfeld tratează implicațiile obișnuitei noastre teologii pentru noua generație. Într-un alt articol special, un alt adevărat profet al generației noastre, Dick Brogden, abordează subiectul puterii rugăciunii și a rămânerii în Cristos. În final, într-un alt articol, împreună cu soția mea, Cara, abordăm problema realităților ascunse din aproape fiecare biserică – cultura sărăciei. În acest articol, încercăm să conștientizăm bisericile și să căutăm soluții care să determine integrare reală și părtășie spirituală.

Mă rog ca acest articol, și altele pe acest subiect, să te inspire și să te ajute să conduci biserici și organizații antrenante care să aibă acces la inima celor din generația actuală.

Chris Railey, D. Min., este director executiv al revistei *Influence Resources* și director principal al departamentului de slujire și dezvoltare a bisericii în cadrul Consiliului General al Adunărilor lui Dumnezeu din S.U.A.

Rămâneți în Mine!

Cum să ajuți noua generație de creștini să ajungă
la o cunoaștere mai profundă a lui Isus

de Dick Brogden

Trăim într-o lume neîndurătoare, grăbită și hărțuitoare. Părinții noștri în credință vorbeau despre „stăruință în rugăciune” și „zăbovire în prezența Domnului” – expresii care presupun ședere și investiție de timp. În lumea noastră, asemenea concepte sunt adesea intimidante și neinteresante.

Mulți tânjim după o spiritualitate mai profundă – probabil ceva ce am văzut sau ne amintim de la înaintașii noștri. Deseori nu recunoaștem lucrul acesta cu voce tare, dar în noi există dorința de a ne ruga, de a zăbovi în prezența lui Isus și de a trăi cu Dumnezeu la modul serios. Însă nu știm cum să ajungem la stadiul acesta.

A ne face timp pentru a fi profunzi este o provocare deoarece lumea noastră a mărit viteza. Suntem slujitori și lideri ocupați, având multe de făcut în lumea noastră distrusă. Avem tendința să ne vedem de orarele nebunești și de disciplinele noastre diluate, fericiți într-un fel că suntem activi, dar în același timp îngrijorați și supărători de conștiință și convingși că suntem mult mai firavi decât părinții noștri în credință. Părem spirituali, dar suntem lipsiți de putere. Tânjim să avem și noi aceeași profunzime spirituală ca eroii noștri, dar nu știm cum o putem obține la modul practic. În adâncul nostru știm că dacă nu dezvoltăm o adevărată profunzime spirituală care este posibilă doar petrecând timp prelungit cu Isus, vom construi lucrarea noastră doar din lemn, fân și paie (1 Corinteni 3:12-13). Cu alte cuvinte, efortul nostru nu va dăinui.

Nici eu nu sunt la starea la care mi-aș dori, dar probabil te pot încuraja împărtășindu-ți din propria mea experiență. Permite-mi să-ți descriu cum arată timpul meu de „zăbovire” – într-o zi prielnică în care nu călătoresc. Rugăciunea mea este ca experiența mea să te inspire să crești în timpul tău de părtășie cu Isus.

Disperarea

Eu rămân în Isus de nevoie. Deși disciplina este o componentă necesară, pentru mine, ea începe cu disperarea. Știu că sunt un impostor neputincios cu o inimă rea și înșelătoare, capabil de și grabnic la a comite orice fel de păcat dacă nu mă inspir în fiecare zi din înțelepciunea, siguranța, călăuzirea, îndreptarea, tăria și însăși viața lui Isus. Nevoia mea disperată de Isus mă ajută să mă disciplinez, îmi stimulează dorința și îmi produce plăcere. Nimic din ce urmează să-ți spun nu-ți va fi de folos dacă nu-ți dorești cu disperare mai mult din Isus și dacă nu ești hotărât să te disciplinezi în fiecare zi pentru a zăbovi timp din belșug

în prezența Lui. Nu este ușor. Dacă e să ajungi la profunzimea spirituală a înaintașilor tăi în credință, trebuie să-ți dorești lucrul acesta suficient de mult încât să plătești prețul pentru a o dobândi. Bucuria care te așteaptă în intimitatea cu Isus și puterea divină în lucrare ar trebui să depășească teama ta de o viață și moștenire spirituală superficiale. Ambele motivații sunt legitime, dar bucuria ar trebui să fie de căpătâi.

Culcatul devreme, trezitul devreme – făcând două lucruri în același timp

Timp de cinci ani am studiat viețile misionarilor eficienți. N-am putut găsi unul care să nu fi zăbovit în părtășie cu Isus. Toți au petrecut timp din belșug în prezența lui Isus și au făcut-o în speță dimineața devreme. Și-au stabilit ora de culcare în așa fel încât să aibă suficiente ore de somn. Toți! Nu sunt chiar atât de naiv încât să-ți sugerez că poți să dai zeciuială din timpul tău (două sau mai multe ore pe zi) fără să fi nevoit să renunți la ceva. Începe cu rețelele sociale, televizorul și filmele. Fă un calcul simplu: Dacă vrei să petreci două ore cu Isus în fiecare dimineață înainte să-ți începi responsabilitățile, ține cont de câte ore de somn ai nevoie în fiecare noapte, fă revizuirile necesare, stabilește-ți ora de culcare și începe să rezezi din activitățile neesențiale – fără milă.

Pe mine, personal, nu mă deranjează să fac două lucruri odată. Adesea, timpul meu de rugăciune se suprapune cu timpul meu de înviore. Am învățat lucrul acesta de la Jerry Spain, un misionar veteran și unul dintre mentorii mei. El se ruga în timp ce alerga. Am învățat să fac și eu la fel. Poți să alergi (sau să te plimbi) vreme de o oră și să te rogi în același timp. În plus de asta, dacă eu nu mă mișc când mă rog, adorm sau încep să visez cu ochii deschiși. Poți să speli vase sau haine, să hrănești bebelușul, să tunzi gazonul, să conduci până la lucru... și să te rogi. Îți sugerez să închizi radioul și să folosești fiecare minut de condus îndreptându-ți inima spre cer.

Biblia înainte de micul dejun

Am auzit prima oară această expresie de la Cal Olson, un alt mentor misionar. Sincer să fiu, lucrul acesta este cel mai greu pentru mine. Titlurile ziarelor și mesajele din inbox sunt cântecul sirenelor pentru mine. De îndată ce deschid e-mailul, preocupările zilei mă distrag și mă abat de la această disciplină. Când mă trezesc, mă străduiesc să fac din rugăciune prima activitate a zilei – îl laud pe Isus în scurte cuvinte, Îi mulțumesc și Îi cer ajutorul. Apoi încerc să mă retrag în odăița mea, trecând pe la bucătărie doar cât să-mi fac o ceașcă de chai.¹

Odăița scutită de factori perturbatori

Găsec că e absolut necesar ca locul de părtășie să fie unul tihnit, departe de telefon și computer. Mă duc în același loc în fiecare dimineață și urmez aceeași rutină. Asta mă ajută să mă concentrez și să evit distragerile. Iau cu mine tot ce am nevoie – Biblia, un jurnal, cartea de meditații, stiloul, ochelarii, cardurile cu versete de memorat și ceaiul – și mă instalez ca să aud ce are Isus să-mi spună în cea dimineață.

Bătrânii morți demult

Încep cu „bătrânii morți demult” cum le spune prietenul meu Eli Gautreux de la Chi Alpha. Petrec vreo 15 minute citind un scurt capitol despre un om al lui Dumnezeu (bărbat sau femeie) care a trăit înaintea noastră. Găsec să autorii din trecut

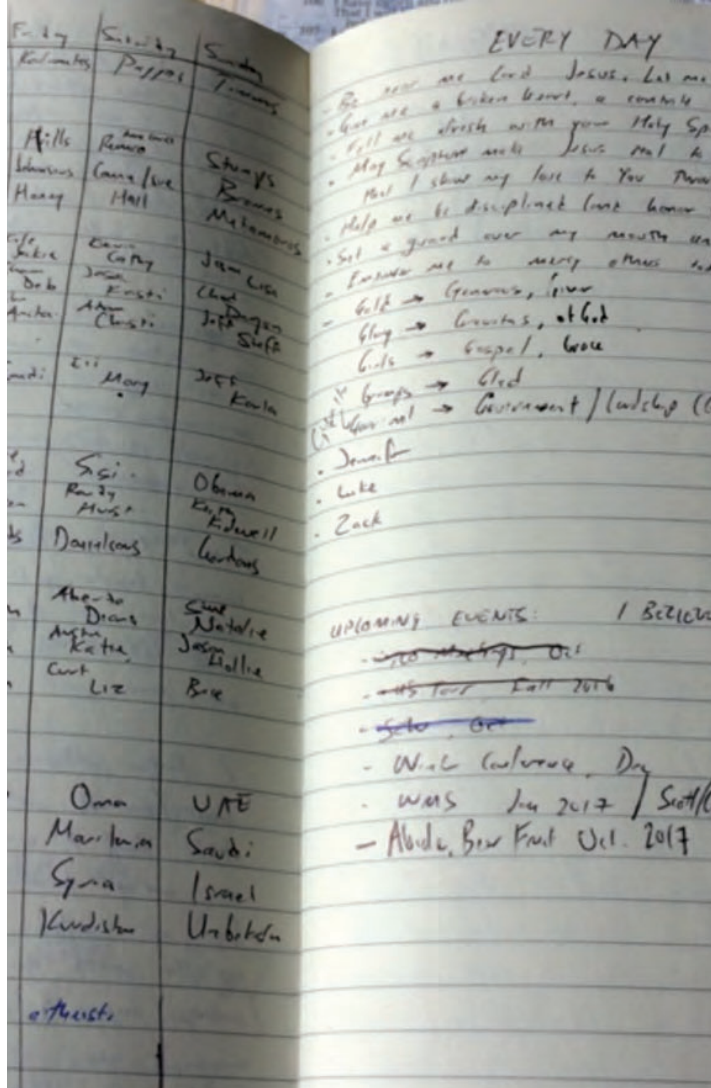
¹ Băutură pakistaneză preparată dintr-un pliculeț de ceai negru, cardamom, scorțișoară și lapte, la care se adaugă zahăr după gust (n.trad.).

obișnuiau să transmită un mesaj mai consistent într-un singur paragraf decât autorii contemporani care se întindde-a lungul câtorva capitole pe același subiect. Citesc fără grabă, subliniind în text și meditănd la cele citite. Momentan citesc cartea *Marele Medic* scrisă de G. Campbell Morgan, după ce am terminat *Scara ascensiunii divine* scrisă de călugărul Ioan Scărarul. Poți să alegi ce carte îți place, dar bărbați și femei precum á Kempis, Fénelon, Guyon, Augustin etc. în mod cert au ceva de spus.

Adună în inimă

Te încurajez să folosești o Biblie pe care să poți face notițe cu stiloul. În cartea sa, *Regulile creierului*, John Medina citează studii care demonstrează că citirea tactilă – a ține o carte în mână și a interacționa cu ea făcând notițe – îmbunătățește drastic reținerea. Totodată cred că este mai de preț să folosești doar Cuvântului lui Dumnezeu, nu filme, mesaje, poze, jocuri și alte asemenea lucruri. O Biblie bine citită, bine apreciată și bine marcată poate fi o moștenire înțeleaptă și un dar deosebit pentru urmașii tăi. Aceștia vor putea să vadă și să urmărească pasajele și adevărurile care au fost esențiale pentru tine în periplusul tău spiritual.

În timpul studierii Bibliei, repet versetele pe care le memorez. Scriu versetele acelea pe niște carduri spiralate și le repet regulat. Le spiralez pentru a le păstra laolaltă într-o formă organizată. Repetarea lor îmi ia aproximativ 5-10 minute. După ce am învățat versetele acelea bine, adaug un alt verset.

Am studiat viețile misionarilor eficienți.
Toți au petrecut timp din belșug în prezența lui Isus
și au făcut asta mai cu seamă
în primele ore ale dimineții.

Am învățat în cursul anilor că nu pot opri năvala gândurilor nepotrivite decât dacă le înlocuiesc. Când mintea îmi este distrasă de lucruri care duc la moarte, încep să recit versetele din Biblie pe care le-am adunat în inima mea. Și ca la crochet, gândurile bune alungă gândurile rele.

Jurnal și meditație

Îmi folosesc jurnalul în trei moduri:

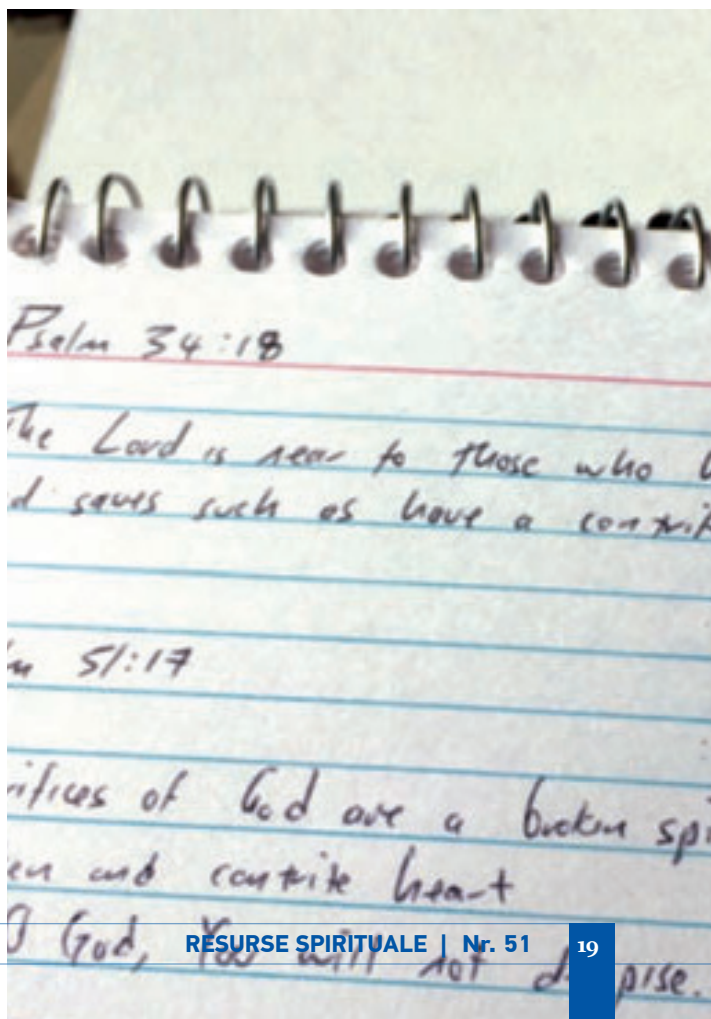
Notez un rezumat al gândurilor din fiecare capitol (sau grup de capitole) pe care l-am citit. Apoi încerc să extrag o idee principală din tot ce am citit – un principiu pe care trebuie să-l cred sau de care trebuie să ascult – pe care o notez în susul paginii.

Scriu o rugăciune.

Uneori, Duhul Sfânt îmi dă un gând pentru o predică, o idee pe care să o dezvolt sau un cuvânt de încurajare pentru cineva. Deschid la finalul jurnalului și fac o schiță, după care revin la ceea ce scriam când mi-a venit inspirația. În felul acesta, pot aduna și valorifica ceea ce-mi dăruiește Dumnezeu fără să-mi pierd concentrarea în ce privește scopul general al timpului de părtașie.

Laudă și rugăciune

De obicei, încerc să urmăresc structura cunoscută pentru rugăciune: laudă, mărturisire, mulțumire și cerere. Scopul meu este să petrec câte 15 minute asupra fiecăruia. Câteodată, la timpul de laudă, cânt imnuri de laudă la chitară sau la pian. La timpul de mărturisire,

nu doar că-mi mărturisesc păcatele cu sinceritatea înaintea Domnului, dar mărturisesc totodată că El este bun, puternic și credincios. La timpul de mulțumire, menționez fiecare lucru și persoană – bună sau rea – din viața mea și îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui suverană în tot ceea ce face și îngăduie în viața mea. La timpul de rugăciune, obișnuiesc să mă rog cel puțin cinci minute sau mai mult în Duhul – recunoscând astfel că nu știu cum să mă rog și că am nevoie să-I fac loc Duhului să mijlocească prin mine.

Îmi închei timpul de rugăciune cu cereri. La capătul jurnalului am două pagini care mă ajută în acest sens. Pe o pagină (pe care am împărțit-o pe zilele săptămânii), am enumerat oamenii și națiunile pe care le aduc înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Chiar și această parte am împărțit-o pe categorii: familii, prieteni, colegi, pastori, lideri, ucenici și națiuni care au nevoie de misionari. În fiecare zi mă rog pentru cineva din fiecare categorie. Pe a doua pagină, păstrez o listă cu lucruri pe care le cer specific pentru mine. Pe lista aceea, îi am pe soția și băieții mei, precum și viitoarele evenimente și misiuni. Mă rog pentru fiecare în parte.

Așadar, în esență, timpul de părtășie de dimineață îmi ia cam două ore (nu mă cronometrez, nici nu mă uit la ceas; zăbovesc până când termin). De obicei, timpul de părtășie urmează acest curs: 15 minute despre viața unui înaintaș în credință, o oră de studiu Biblic și notat în jurnal și o oră de rugăciune și laudă.

Rugăciunea ca respirație

Nu toată lumea poate să petreacă două ore neîntrerupte, sau mai multe, în rugăciune și meditație, dar mulți slujitori care-și organizează programul pot face ca lucrul acesta să fie posibil. Însă sunt unii care trebuie să învețe să zăbovească astfel în prezența Domnului, fie dimineața, la prânz sau seara. Toți trebuie să învățăm această stare de a rămâne în Domnul sau de a avea părtășie cu Domnul toată ziua.

Începând cu secolul al IV-lea, unii creștini au căutat să se roage neîncetat încercând să-și încapsuleze dorințele inimii într-o propoziție scurtă – de obicei nu mai lungă de câteva silabe. Apoi alegeau ceva ce se repeta frecvent pe parcursul zilei, de pildă sunetul clopotului sau ciripitul unei păsări, iar când îl auzeau, își rosteau din nou rugăciunea inimii.

Eu locuiesc în Africa de Nord, așa că încerc să rostesc rugăciunea sufletului meu („Fii lângă mine, Doamne Isuse!”) de fiecare dată când aud un claxon puternic sau de fiecare dată când trimit un mesaj. Acest fel de rugăciune este inițial o alegere cognitivă, dar în timp și prin repetare, rugăciunea trece din minte în inimă și devine mult mai reflexivă, naturală și constantă. Rugăciunile acestea mă ajută să rămân în Isus pe tot parcursul zilei.

Rămânerea în El nu se reduce sub nicio formă strict la ideile menționate aici. Tu poți – și ar trebui – să rămâi în părtășie cu El în moduri care se potrivesc cu personalitatea și formarea ta. Simte-te liber să dansezi, să desenezi și să stai în tăcere prelungită sau să apelezi la o miriadă de alte moduri de a zăbovi în prezența lui Isus. Temelia părtășiei îmbelșugate este însă Biblia și rugăciunea, chiar dacă momentele de părtășie se vor deosebi unul de celălalt, fără îndoială.

Pe măsură ce petrecem tot mai mult timp cu Isus în fiecare zi și rămânem în El, El va rămâne în noi (Ioan 15:4-5), și astfel vom putea scăpa de tragedia unei spiritualități și a unei umblări superficiale pe urma sfinților care au mers înaintea noastră doar ca să facă de cunoscut slava lui Dumnezeu printre neamuri.

Învățând să rămân în El

Părinții mei m-au învățat să rămân în El. Au fost misionari pionieri, plantatori de biserici și lideri. Erau activi și plini de energie, dar un lucru îi deosebea cu totul: simplitatea de a-L avea doar pe Isus și de a rămâne în El.

Pentru ei, a rămâne în Isus a fost atât o disciplină, cât și o stare. Disciplina rămânerii în El se referă la timpul zilnic de părtășie cu Isus în orele dimineții, la citirea Scripturii și la rugăciune. Starea se referă la comuniunea cu Isus pe tot parcursul zilei.

Părinții mei numeau disciplina rămânerii „timpul nostru de la 8 la 10”. Prin asta se refereau la timpul de părtășie de două ore pe care-L dedicau lui Isus. Între orele acelea nu răspundeau la telefon sau la poartă, se refugiau din preajma distragerilor, cu cafeaua și scaunele lor, sub soarele ecuatorial al Kenyei, unde zăboveau în prezența lui Isus. Îți puteai fixa ceasul după ritualul acesta al lor.

Misionarul Billy Burr a inventat expresia „zeciuială din mine”. Premisa este că noi avem o resursă mai valoroasă decât banii: timpul nostru. Prin zeciuială, noi recunoaștem că toate resursele noastre îi aparțin lui Dumnezeu. Noi Îi înapoiem 10% din ce este a Lui în semn de încredere. Din ce rămâne, El ne împlinește nevoile din belșug. La fel se întâmplă și în cazul timpului de părtășie cu Cristos. Îi înapoiem o parte, iar cu ce ne rămâne, El ne binecuvântează din belșug. Nimeni nu consideră că zeciuiala din resursele financiare este un concept legalist. Nici timpul de părtășie nu este un concept legalist când îl abordăm dintr-o inimă curată și recunoscătoare.

Părinții mei au ajuns la concluzia că metodologia rămânerii în Cristos din Ioan 15:1-7 autorizează porunca din Matei 28 de a merge și de a face ucenici. Isus – într-un mod oarecum șocant – ne spune că timpul îmbelșugat de părtășie cu El este principalul mod de a face ucenici. Rămânerea în El este prioritatea slujitorului și metodologia de căpătâi a misiunii. Vrei să faci ucenici? Rămâi în Isus!

Dick Brogden s-a născut în Kenya, unde părinții săi au slujit ca misionari din cadrul Adunărilor lui Dumnezeu. În ultimii 24 de ani, el a plantat biserici în lumea arabă.

PREDICĂ BAZATĂ PE INFORMAȚII CORECTE

de Doug Green

Cum să predici când ești năpădit de informații?

Îți amintești cum arăta biserica înainte de smartphone?
Eu da.

În urmă cu aproximativ 15 ani, într-o duminică am relatat povestea uimitoare a lui Bob, un om de afaceri din Washington DC. Povestea lui a fost punctul forte al predicii. Era, la urma urmei, și „povestea senzațională” care circula pe internet și care se pomenea la multe amvoane. Istorisirea a fost relatată inițial de un slujitor respectat pe plan național. Câteva săptămâni mai târziu, pe când mă aflam în vizită în capitală, i-am povestit-o pe nepusă masă unui prieten care locuia acolo.

El mi-a zis:

– Îl cunosc pe Bob. Hai să-l sun. Ți-ar plăcea să faci cunoștință cu el?

Când a închis telefonul, prietenul meu mi-a zis:

– El e dispus să ne întâlnească cu o singură condiție: să nu vorbim despre povestea aceea.

L-am întrebat:

– De ce nu?

– Fiindcă tocmai mi-a spus că nu-i adevărată.

Ups! Mi-ar plăcea să pot da timpul înapoi!

Asta s-a întâmplat atunci; dar acum e altceva. Astăzi, dacă povestea sună mult prea frumos pentru a fi adevărată, nici n-ai să termini ce ai de spus fiindcă cel puțin unul dintre enoriași poate afla imediat că nu-i adevărată. Și nu doar că poate, ci *va* afla – mai cu seamă tinerii din biserică, milenialii înarmați cu smartphone-uri și îndemnare pentru a le folosi. În studiul „Cum schimbă tehnologia credința milenialilor”, Barna Group explică realitatea cu care ne confruntăm în prezent: „Astăzi, având posibilitatea de a verifica informațiile cu o simplă apăsare din deget, milenialii nu mai cred pe cuvânt învățătura pe care le-o dau liderii lor în credință. De fapt, 14% dintre mileniali spun că obișnuiesc să verifice informațiile învățătorilor lor. E uluitor că 38% dintre creștinii mileniali practicanți spun același lucru.”

Fie că informațiile se verifică sau nu, adevărul contează și, în consecință, adevărul e la dispoziția oricui. Totuși, fiindcă enoriașii verifică dacă ceea ce spui este adevărat sau nu, ar trebui să faci și tu la fel. Contează ca predica să fie corectă. Și încă foarte mult!

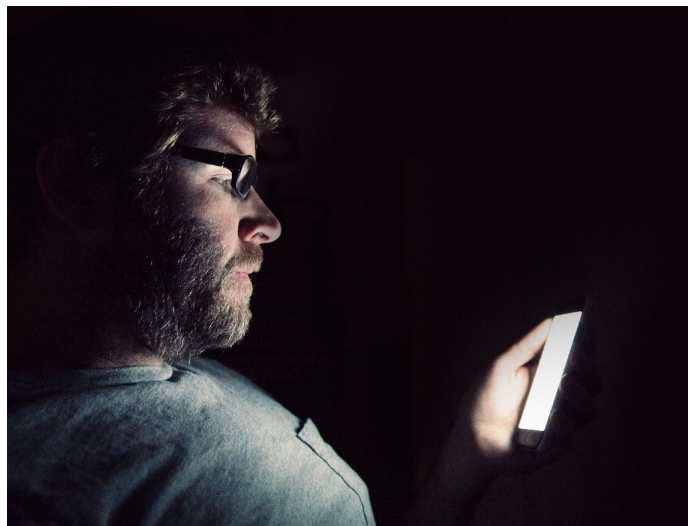
Asta nu înseamnă să validezi doar poveștile grozave. Validează-ți fiecare detaliu al predicii – statisticile, citatele, numele, logica, cifrele și chiar și referințele biblice. Informațiile neadevărate au efecte negative, prin urmare nu merită să o iei pe scurtătură.

Informațiile neadevărate distrag atenția. Ascultătorii tăi se desprind din experiența închinării când află că ai spus ceva neadevărat. Preocuparea de a sorta informația corectă de cea incorectă îi poate face pe enoriași să nu mai asculte predica, să se roage sau să cânte confuzi și în cele din urmă să fie împiedicați în a răspunde lucrării Duhului Sfânt. Informațiile neadevărate sunt unealta dușmanului.

Dacă povestea ta sună prea bine ca să fie adevărată, nici nu vei apuca s-o termini de spus, când unul dintre enoriașii tăi va ști deja că nu este adevărată.

Informațiile neadevărate îți vatămă credibilitatea. Că-ți place sau nu, când 1% din ceea ce spui nu este adevărat, chiar și restul de 99% ajunge să fie pus la îndoială. Să fii sincer, o să-l tratezi pe agentul de vânzări care minte pe ici pe colo la fel cum te tratează publicul pe tine. Reputația pe care o ai în lucrurile mărunte este reputația pe care o ai în toate lucrurile. Minciunilele spuse pe ici pe colo nu fac nicio favoare caracterului tău.

Informațiile neadevărate nu-L onorează pe Dumnezeu. Enoriașii vor să afle adevărul, tot adevărul și numai adevărul care, printre altele, este un mod minunat de a descrie și oglindi caracterul lui Dumnezeu. Să transmiți informații neadevărate în mod intenționat este un păcat. Și să le transmiți fiindcă ești prea lenș ca să le verifici nu e cu nimic mai puțin păcătos. În copilărie, mama mi-a lipit acest verset pe carnetul de note: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să îi fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15).

Sugerez să ne alegem ca motto acest sfat apostolic pentru predicile noastre, mai ales că intenția inițială a lui Pavel a fost să-l încurajeze pe Timotei să dea învățătura sănătoasă și să-l avertizeze să se ferească de vorbării goale.

Concluzia este următoarea: un predicator atent verifică informațiile. Ia în considerare următoarele sfaturi practice pentru a verifica dacă informația pe care vrei să o împărtășești este corectă.

1. Presupune tot ce-i mai rău. Fără a fi din cale-afară de sceptic, presupune că orice poveste sau statistică pe care o auzi (chiar și de la liderii religioși) poate fi neadevărată sau cel puțin inexactă în parte. De pildă, poate îți ajunge la ureche că rata divorțurilor în biserică este la fel de mare ca în afara ei. Chiar dacă auzi informația spusă la o conferință teologică, asta n-o face să fie adevărată, mai cu seamă când nu este – care, apropo, nu este (vezi Bob Smietana, *False Facts: Why We Love Bad Stats*, în revista *Facts & Trends*, 7 ianuarie 2014).

2. Caută pe Goggle! Dacă vrei să afli ceva, e suficient să cauți pur și simplu pe internet, unde găsești tot ce vrei. E uimitor cum internetul a reușit să schimbe întreaga lume! Și ghici ce? Membrii bisericii pot afla de pe internet dacă spui adevărul în timpul predicii la fel de repede cum ai putea tu confirma că spui adevărul când îți pregătești predica. În doar două minute!

3. Folosește un site de verificare a informațiilor. Prietenul meu, Karl Vaters, pastor al Cornerstone Christian Fellowship din Fountain Valley, California, ne oferă sfaturi practice în articolul intitulat „Patru modalități în care oamenii verifică informațiile din predica ta” din *Ministry Today* (martie/aprilie 2015): „Verifică-ți întâmplările pe pe un site de verificare. Am învățat să n-am încredere în poveștile care se potrivesc prea perfect cu viziunea mea asupra lumii. În definitiv, dacă par prea frumoase ca să fie adevărate, atunci așa sunt.”

Așadar, verifică informația din alte surse, profitând de înțelepciunea cumulativă a altora.

4. Citează-ți sursele. În notițele tale, menționează sursa bibliografică. Să le ai în cazul în care ai nevoie de ele mai târziu. Dacă nu poți găsi o sursă, informația ta s-ar putea să fie nefondată.

5. Citează inclusiv versetele. Asigură-te că citezi din Biblie când spui că o faci.

De asemenea, dă-ți silința să dai referința biblică corectă atunci când amintești în predică un verset, astfel încât ascultătorii să-l poată găsi și să-l poată citi. Fiecare detaliu îți oferă mai multă credibilitate.

6. Verifică datele. De pildă, dacă nu ești sigur de secolul în care a apărut Iluminismul, verifică! Totodată fă socotelile. De exemplu, dacă faci referire la atacul terorist din 9 septembrie și spui că s-a petrecut în urmă cu 20 ani, verifică să vezi dacă e chiar așa: 2021-2001=20 de ani. Verifică direcția: de pildă, Roma se află la nord-vest de Ierusalim, în timp ce Ierusalimul se află la sud-est de Roma etc.

7. Verifică pronunția. Poți fie să pronunți cum îți trece prin cap numele personajelor sau a orașelor din pasajul pe care-l citești, fie să asculți și să te bazezi pe pronunția din dicționarele biblice. Cercetătorii și scriitorii dicționarelor biblice le-au studiat și știu să le pronunțe corect. Verifică tot ce ți se pare neobișnuit.

Preocuparea de a sorta informația corectă de cea incorectă îi poate face pe enoriași să nu mai asculte predica, să se roage sau să cânte confuzi și în cele din urmă să fie împiedicați în a răspunde lucrării Duhului Sfânt.

8. Evită informațiile răsuflăte. Adeseori poveștile nu sunt doar neadevărate, ci aproape răsuflăte. Dacă le-ai văzut de prea multe ori, sigur și enoriașii tăi le-au văzut. Nimic nu-i mai neplăcut decât să povestești o întâmplare a cărei poantă e știută deja de aproape toți!

9. Folosește conținut original și de ultimă oră. Este mult mai eficient să spui de fiecare dată întâmplări personale din ultima săptămână, (1) ceva ce n-ai mai spus înainte, (2) ceva de actualitate în contextul tău și (3) adevărul, pentru că este

greu, deși nu imposibil, să minți despre un lucru care s-a întâmplat săptămâna trecută.

10. Pregătește-ți predica în echipă. Mike Quinn este un alt prieten pastor al Newbreak Church din San Diego. Toate predicile și le pregătește împreună cu alți pastori și membrii de echipă din rețeaua lui specială. Până să ajungă să aibă o echipă mai mare de angajați plătiți, obișnuia să-și pregătească predicile cu ajutorul unei echipe de voluntari. Membrii echipei sale au diferite abilități și puncte de vedere. „Când ai o grămadă de ochi care-ți verifică ilustrațiile și informațiile, tinzi să renunți la informații false”, spune Quinn.

Așadar, propune-ți să-ți pregătești mesajul cu ajutorul altora. Lucrul acesta reduce riscul transmiterii unui mesaj fictiv.

Nu poți exila telefoanele mobile de la închinare. Ele n-o să plece niciodată. De fapt, ele nu fac decât să devină din ce în ce mai inteligente pe măsură ce viteza tehnologiei crește. De ele nu poți scăpa.

Deci, cum ar trebui să te raportezi la ele în calitate de pastor?

Obișnuiește-te cu ele. Învață să folosești tehnologia în contextul închinării. Ce ajută și ce nu? Decât să pretinzi tuturor enoriașilor să fie atenți la serviciul divin, fă apel autentic la o atitudine care se concentrează asupra închinării sacre. Învață enoriașii cum să se închine într-o lume saturată de media.

Folosește-le. Din când în când cere participanților la închinare să-și folosească telefoanele mobile în scopuri spirituale. Caută modalități de a-ți angaja ascultătorii în cercetări biblice care să-i ajute să descopere adevăruri eterne. Te vor surprinde. Îmi place mult perspectiva lui Vaters pe care o oferă în articolul său de care am pomenit mai devreme: „Tocmai când mulți erau pe cale să numească milenialii o adunătură de chiulangii apatici, aceștia s-au dovedit a fi asemenea credincioșilor din Berea, cu deosebirea că au înalta tehnologie de partea lor.”

Ai încredere în ele. Dacă ești demn de încredere și enoriașii au încredere în tine, fii deschis la dialogurile pe tema slujirii cu ajutorul tehnologiei care pot apărea tocmai datorită acestei încrederi sacre. Încrederea se construiește pe adevăr. Dacă propovăduiești Cuvântul lui Dumnezeu cu compasiune și adevăr, ei vor răspunde cu încredere.

Așadar, îți amintești cum arăta biserica înainte de smartphone? Eu da, dar îmi place lumea în care trăim acum. Ea mi-a ascuțit meșteșugul și m-a făcut să simt că am mai multă nevoie de puterea lui Dumnezeu, fiindcă oricât ar fi smartphone-ul de inteligent, nimic nu întrece conectarea inteligentă cu Inteligentul Inteligenților.

Predicatorul inteligent – și cinstit – va rămâne conectat cu El.

Doug Green este pastor principal al North Hills Church din Brea, California.

O NOUĂ PERSPECTIVĂ PENTRU LIDERI

ȘASE ATITUDINI IMPORTANTE CARE VOR CONSOLIDA PREȚUIREA ȘI DINAMICA VITALITĂȚII ÎN BISERICA SAU ECHIPA TA

Orice ai încerca să păstrezi într-un pumn închis moare. Orice ai încerca să păstrezi în palma deschisă zboară – dar se întoarce vie și nevătămată. Cu alte cuvinte, noi trebuie să conducem strategic, dar trebuie să iubim spontan. Un lider eficient împuternicește; un lider slab controlează. A construi și păstra un etos și o etică a prețuirii și vitalității necesită intensitate deliberată. Unitatea și calitatea echipei nu se realizează niciodată prin intermediul unui individualism necizelat. Ele se realizează prin urmărirea intensă a călăuzirii bazate pe slujire în cadrul comunității legitime.

Tinerii și bătrânii deopotrivă se trezesc uneori în medii polarizante afectate de neîncredere din pricina decalajului generațional, un cadru care pare imposibil de schimbat. Uneori, tot ce poți face ca să împiedici haosul dintr-o organizație e să construiești o seră și să cultivi ceva nou. Conducerea este o știință complexă; este un proces social între oameni independenți. Ea presupune credință și curaj constant pentru a iniția relații de încredere cu oameni noi, motiv pentru care cinicii și suspicioșii nu ajung să aibă o influență trainică. Conducerea presupune întrebări grele și alegeri dificile. Orice relație, chiar și una corectivă, trebuie să se inspire din optimismul eliberator. Ca Biserica să funcționeze, trebuie ca generațiile care o constituie să rămâne conectate. Relația dintre viața dovedită și cea promisă este ceea ce dă unicitate Trupului lui Cristos.

Există un pasaj foarte grăitor în Scriptură care descrie consecințele abandonului și lașității la nivel generațional și anume, 1 Regi 1:5-6: „Adonia, fiul Haghitei, s-a îngâmfat zicând: «Eu voi deveni rege!» El și-a pregătit un car, călăreți și cincizeci de bărbați care alergau înaintea lui. Tatăl său nu-l mustrase niciodată și nu-i zisese: «De ce faci astfel?» El s-a născut după Absalom și era, de asemenea, foarte frumos la chip.”

Când generațiile sunt împărțite, efectele negative pot fi demoralizante. Iată șase atitudini importante care vor consolida prețuirea și dinamica vitalității în biserica sau organizația ta – atitudini pe care generațiile mai în vârstă trebuie să le transmită, cu încredere și claritate, prin modelul vieții lor, generațiilor mai tinere, astfel încât tinerii să le poată observa, asimila și trăi.

1. Responsabilitate. Mi-am îndeplinit însărcinările? Mi-am dezamăgit echipa în vreun fel? Pot permite altora să-mi verifice munca? Manifest sentimente negative când ideile și acțiunile mele au nevoie de perfecționare sau corectare? Susțin întru totul punctele vitale ale viziunii noastre?

2. Planificare. Există o legătură directă între rezultate și rutina ta. Am studiat, am meditat, am scris și am cercetat cum se cuvine? Este prezentarea mea neglijentă? Și mă bazez în taină numai pe talentele și reputația pe care am câștigat-o? Fac apel la toate sursele disponibile ca să planific și să

influențez în mod considerabil oamenii pe care îi slujesc sau caut doar să fiu slujit de alții?

3. Continuitate. Fac ceea ce trebuie să fac chiar și atunci când n-am chef să fac? Am o rutină sănătoasă? Dacă oamenii m-ar putea urmări douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, la ce concluzie ar ajunge în ce privește viața mea? Acțiunile mele i-ar șoca sau i-ar inspira pe oameni?

4. Atenție la detalii. Îmi place să îndrept repede lucrurile mărunte care trebuie corectate astfel încât să-i surprind și să-i încânt pe cei pe care îi conduc? Fac eforturi suplimentare neașteptate? Le este limpede oamenilor care mă ascultă că îmi dau tot interesul pentru ei?

5. Concentrare. Îmi cunosc prioritățile din viața personală? Dar prioritățile profesionale ale echipei mele? Spun „nu” distragerilor care pot să mă stoarcă de energie? Când vine momentul să dau tot ce pot mai bun din mine, fac asta sau mă ascund în dosul unui efort depus pe jumătate? Sunt considerat un lider stresat, negativ și obosit? Am nevoie în permanență ca oamenii să mă trateze cu mânuși ca să poată rămâne în echipă?

7. Demnitate. Punem accent în echipa noastră pe profesionalism, prețuire și respect pentru slujbele din cadrul Bisericii nou testamentale? Nu pot să pretind așa ceva de la oamenii pe care îi slujesc, dar trebuie să pretind de la mine. Sunt atât de superficial în atitudine încât oamenii nu văd nicio urmă de sfințenie sau de chemare divină în ceea ce fac? Rolul pastorului nu este determinat de felul în care îl văd alții, ci de felul în care-l văd eu. Văd eu slujba ca o chemare sfântă sau doar ca o viață pretențioasă și plină de însărcinări cu prea puține momente care să pară eterne și transformaționale?

O ultimă încurajare pentru generația „plină de vitalitate”: Profită de orice oportunitate, chiar dacă pare neînsemnată. Crede-mă, a trăi o viață pesimistă și lipsită de scop, așteptând în același timp să primești un telefon în care să fii anunțat că ai câștigat vacanța mult așteptată este o strategie proastă. Pesimismul acționează asemenea gravității; te trage în jos. Singura modalitate de a depăși pesimismul și de a alunga plictiseala este să exersezi pasiunea. Așadar, profită de fiecare mică oportunitate care îți se oferă de a vorbi, de a comunica, de a scrie. Preia sarcinile pe care nu vrea să le facă nimeni și fă-le tu pe gratis. Nu disprețui lucrurile mărunte (Zaharia 4:10). Ci zâmbește când le faci – ca și când ai ști ceva ce nimeni nu știe. Chiar și atunci când există doar o fărâma de oportunitate de a zidi Împărăția ascunsă în însărcinarea ta, nu sta pe gânduri. Implică-te! Și mai presus de orice, nu renunța!

Scott Hagan este confondator și director al *Real Life Churches* în Sacramento, California.

Slujitor cu drepturi

*Moduri practice prin care slujitorii pot să rupă
cercul vicios al drepturilor și să trăiască în smerenie*

de John Davidson

Ai răspuns chemării lui Dumnezeu de a conduce în cadrul Împărăției Sale. Ai muncit din greu, ai studiat din greu, te-ai rugat cu stăruință și ai slujit cu sârguință căutând să răspunzi chemării Sale. Iar acum ești slujitor. Ești în conducere. Oamenii te admiră și te respectă. Fie că ești lider de tineret, fie că ești pastor sau misionar, ai o anumită influență asupra vieților oamenilor. Ai toate șansele să-ți folosești influența din motive onorabile.

Dar toți cei care dețin puterea sunt tentați la un moment dat să creadă că merită tratament special. În cartea sa, *Ego*

Poziția de lider spiritual nu-ți dă dreptul la tratament special.

Is The Enemy [Dușmanul este eul], autorul Ryan Holidays spune: „Succesul și, mai cu seamă puterea, dezvoltă unele dintre cele mai periculoase iluzii privind drepturile, controlul și paranoia.” Slujitorii nu sunt nici ei scutiți de astfel de iluzii.

Drepturile sunt un mod prin care dușmanul provoacă dezastru în viața unui slujitor. Ele sunt convingerea că el este îndreptățit la anumite privilegii și că ele i se cuvin. Cu alte cuvinte, un slujitor cu inimă sensibilă care își începe slujirea spunând, „Iată-mă! Trimite-mă!” poate să devină un slujitor cu inima împietrită care spune „Iată-mă; uită-te la mine” sau „Iată-mă; fă ceva pentru mine”, sau „Iată-mă! Dă-mi!”

Chemarea lui Isus presupune trimiterea slujitorului pe teren pentru binele celorlalți. Drepturile nu fac decât să-i alimenteze dorința de a primi ceva ce i se cuvine.

Aceste drepturi sau pretenții pornesc de la premisa greșită că datorită poziției, influenței, chemării și experienței, el merită anumite lucruri. Iată câteva moduri în care se manifestă acestea:

- Te aștepti să fi așezat la un loc de onoare cum ar fi în capul mesei la evenimente sau în primul rând la întâlniri importante.
- Te aștepti să primești invitații de a sluji în comitete și consilii importante.
- Presupui că oamenii vor căuta aprobarea ta înainte de a lua decizii în privința unor lucruri care nu sunt deloc de competența ta.
- Presupui că alți lideri ar trebui să îți ceară să vorbești la slujbe sau la evenimente.
- Te aștepti ca alții să facă cum spui tu, fiindcă părerea ta este cea mai bună.
- Crezi că cei cărora le slujești n-ar trebui să facă sau să spună ceva ce să te provoace.

Un alt semn grăitor că ești convins că ți se cuvine ceva este faptul că te simți neglijat, insultat sau ofensat când pretențiile menționate anterior nu-ți sunt îndeplinite.

Nu știi ei cine sunt eu? Dacă ai gândit vreodată sau ai spus așa ceva ca reacție la indiferența cuiva față de tine, e un indiciu clar că te simți îndreptățit la unele avantaje.

Luca consemnează două afirmații făcute de Isus care vizează direct o astfel de atitudine. Mai întâi în Luca 17:7-10, Isus

spune: „Cine dintre voi, dacă are un sclav care ară sau paște oile, îi va zice când vine de la câmp: «Vino imediat și așază-te să mănânci!»?! Nu-i va zice mai degrabă: «Pregătește-mi să mănânc și încinge-te să-mi slujești câtă vreme mănânc și beau eu, iar după aceea vei mânca și vei bea și tu!»?! Va avea el cumva recunoștință față de sclav pentru că acesta a făcut ce i s-a poruncit? Nu cred. Tot așa și voi: când faceți tot ceea ce vi s-a poruncit, să ziceți: «Suntem niște sclavi netrebnci. Am făcut ceea ce eram datori să facem.»”

Nici cel mai bun, mai calificat și mai talentat slujitor nu merită vreun tratament special. Oricare slujitor este doar un sclav netrebnc care face ce L-a chemat Dumnezeu.

Apoi, în Luca 20:46-47, Isus spune: „Păziți-vă de cărturari, cărora le place să umble în robe lungi și care iubesc salutarile în piețe, scaunele de onoare în sinagogi și locurile de onoare la mese. Ei devorează casele văduvelor și fac rugăciuni lungi de ochii lumii. Aceștia vor primi o condamnare mult mai mare.”

Mesajul lui Isus este clar. Să nu fii ca fariseii! Poziția ta de lider spiritual nu-ți dă dreptul la tratament special.

Iată trei modalități practice ca slujitorul să rupă cercul vicios al drepturilor și să trăiască în smerenie:

Slujește altora. Propune-ți să faci lucruri pe care nu le-ai făcut până acum sau unele lucruri pe care în mod normal alții le-ar face pentru tine, ca să-ți amintești ție și altora că nu ești mai presus de slujire.

Înalță-i pe alții. Folosește-ți poziția și influența ca să-i scoți pe alții în evidență și să le dai șansa să reușească. Autoritatea și succesul tău nu vor scădea defel dacă le vei împărți cu alții.

Supune-te altora. Înconjoară-te cu câțiva oameni care te cunosc și nu sunt impresionați de tine. Adună-ți un grup de prieteni și mentori cărora să le dai dreptul să-ți spună când greșești, când ai o purtare nepotrivită sau când acționezi ca un om cu multe drepturi. Și apoi ascultă-i.

Slujitorii din Biserica lui Cristos trebuie să se împotrivescă pretențiilor care însoțesc adesea influența misiunii lor. Singurul Om din istorie care avea toate drepturile, nu s-a folosit de ele. Asemenea „Fiului Omului” care „a venit nu ca să fie slujit, ci ca să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:28), slujitorii Împărăției Îl oglindesc pe Isus când renunță la ei înșiși într-un duh de smerenie și slujire.

Dr. John Davidson este director al Departamentului de Leadership din cadrul Consiliului General al Adunărilor lui Dumnezeu din Springfield, Missouri.

REÎNNOIREA CA MOD DE VIAȚĂ

**Discipline zilnice
care restaurează
sănătatea spirituală,
mentală, fizică
și relațională.**

de Butch și Pam Frey

În urmă cu doi ani, în slujirea noastră am ajuns la punctul în care ne simțeam sleiți. Eram conștienți de pericolele epuizării. Lucraserăm cu mulți misionari și pastori care trecuseră prin așa ceva. Cu toate acestea, ne străduiam să înțelegem realitatea că noi înșine cochetam cu starea aceea. Când în sfârșit ne-am destăinuit unor prieteni foarte apropiați, aceștia ne-au convins să ne luăm pauză câteva săptămâni ca să ne odihnim, să ne regroupăm și să ne abatem gândurile de la muncă, îndreptându-le în schimb spre Dumnezeu.

În timpul acelei pauze, am apelat la El ca să învieze părțile ofilite din noi. Ne-am deconectat de mijloacele de socializare și de responsabilitățile slujirii noastre, lăsându-L pe Duhul Sfânt să-Și facă lucrarea în noi.

N-am experimentat o transformare dramatică, dar Dumnezeu a stârnit în noi dorința pentru o schimbare fundamentală și treptată – atât o schimbare a inimii, cât și a modului în care am ales să ne trăim credința. Am sesizat o dorință mai mare de a aștepta intervenția lui Dumnezeu în domenii în care nu ne venea ușor să avem credință și încredere. Am luat totodată decizia conștientă de a ne folosi timpul și energia cu mai mult rost. Nu orice provocare necesită investiție emoțională din partea noastră. De fapt, majoritatea nu necesită așa ceva.

Reînnoirea personală nu este un fenomen unic, nici măcar o serie de fenomene. Dimpotrivă, aceasta este rezultatul unui mod de viață care face parte integrantă din procesul transformării.

În calitate de penticostali, avem o afinitate pentru fenomene transformatoare. Deși pot exista perioade esențiale care să ducă la un proces de reînnoire, am ajuns la concluzia că reînnoirea personală nu este un fenomen unic, nici măcar o serie de fenomene. Dimpotrivă, aceasta este rezultatul unui mod de viață care face parte integrantă din procesul transformării. Reînnoirea poate fi puțin diferită în dreptul fiecăruia. Totuși, viața reînnoită are câteva caracteristici pe care avem încredere că Dumnezeu le poate dezvolta în noi.

Isaia 40:31 face referire la puterea reînnoită de care au parte cei ce nădăjduiesc în Dumnezeu: „... se vor înălța prinzând aripi ca vulturii, vor alerga și nu vor osteni, vor umbla și nu vor obosi.” Reînnoirea este vitalitatea divină care ne ajută să înfruntăm furtunile vieții, să depășim înfrângerile și să biruim în luptele zilnice care ne pot secătui lesne.

Când ne bazuim pe puterea lui Dumnezeu, rezistența noastră sporește în momentele de criză și atunci când ne confruntăm cu aspectele zilnice ale vieții într-o lume decăzută. Pe măsură ce Dumnezeu continuă lucrarea

de reînnoire în viețile noastre, simțim tăria pe care ne-o promite în Cuvântul Său și căpătăm viziune proaspătă asupra viitorului.

Nu există nicio separare în duhul, mintea și trupul nostru. Noi am fost creați în chip minunat, fiecare parte afectând întregul care a fost țesut într-un mod atât de uimitor. Chiar și așa, trebuie să ne îngrijim dinadins de fiecare parte astfel încât toate părțile să favorizeze reînnoirea și să aducă viață. Hai să ne uităm la provocările și pașii corespunzători acestora în procesul de reînnoire holistică.

DIN PUNCT DE VEDERE SPIRITUAL

Ca oameni ai Duhului, noi gravităm spre viață. Este regretabil că oamenii confundă uneori tendința, stilul și senzaționalul cu Duhul. Pentru cei care nu suntem atât de creativi, este o eliberare să recunoaștem că *mai profund* nu înseamnă neapărat *mai nou*. Aceleași practici spirituale care aduceau învioreare celor din generațiile anterioare pot să ne întărească și pe noi astăzi. Și aici mă gândesc în special la patru discipline.

Rugăciunea în Duhul. Ca penticostali, vorbirea în limbi nu este ceva neobișnuit pentru noi. Totuși, avem nevoie să ni se aducă aminte cât de important este să ne bazuim pe Duhul în privința asta.

Timpul de părtășie în ascuns cu Dumnezeu. Arta ascultării nu este cu nimic mai benefică decât atunci când suntem singuri cu Isus. Presiunea de ...

... a menține un anumit nivel de perturbare și socializare trebuie să cedeze în fața nevoii de liniște. În ultimii câțiva

ani, am tânjit mereu după liniște. Căutam la propriu ocazii în care să ne retragem în liniște – atât la nivel corporativ, cât și în particular. Ca să supraviețuim cerințelor slujirii în secolul XXI, trebuie să căutăm în mod deliberat părtășie în ascuns cu Dumnezeu ca să-I putem auzi vocea.

Cercetarea istoriei. Faptul că am introdus în programul de părtășie scrierile și rugăciunile marilor oameni ai credinței care au umblat și slujit înaintea noastră ne-a oferit noi perspective. De pildă, sfântul Augustin spunea

Ca să supraviețuim cerințelor slujirii în secolul XXI, trebuie să căutăm în mod deliberat părtășie în ascuns cu Dumnezeu ca să-I putem auzi vocea.

că dacă ar fi să elimine toate disciplinele spirituale în afară de una, ar păstra numai *cercetarea*. Această disciplină antică este un exercițiu simplu ce presupune a cugeta asupra zilei, a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care le-am făcut bine, a-I mărturisi lucrurile în care am dat greș și a-I cere iertare și putere să ne descurcăm mai bine ziua următoare. Nu putem subestima defel importanța recunoașterii păcatelor noastre înaintea lui Dumnezeu și nevoia de a cere iertarea și îndurarea Lui. De obicei, ne încheiem ziua făcându-ne timp să ne rugăm și să medităm în tăcere vreo 10 – 15 minute. Sentimentul că am ajuns la capătul zilei este un câștig.

Păzirea Sabatului. Impunerea anumitor limite și păstrarea unei zile de odihnă pe săptămână sunt aspecte absolut esențiale. Pentru slujitori, a face lucrul acesta poate fi cea mai mare provocare a vieții lor. Lipsa crasă de odihnă împiedică reînnoirea personală.

DIN PUNCT DE VEDERE MENTAL

Noi suntem într-o călătorie permanentă și sănătatea cu care ne îndreptăm spre destinație depinde în mare măsură de tăria noastră emoțională. Gândurile negative, neiertarea și anxietatea ne încețoșează mintea și ne provoacă oboseală cronică. Noi n-am fost creați să trăim o astfel de viață.

Romani 12:2 ne aduce aminte că reînnoirea minții aduce transformare. Această transformare nu este o ocazie unică, ci un mod de viață – o decizie zilnică de a ne încrede în Isus și de a-I urma exemplul.

La maturitate, tiparele de gândire și modul în care ne vedem pe noi înșine sunt deja bine înrădăcinate. Reprogramarea anilor de gândire și obiceiuri negative poate părea o sarcină imposibilă. Dar nimic nu este imposibil pentru Dumnezeu. El dorește ca copiii Săi să cunoască mai puțin stres, anxietate și depresie și mai multă speranță, vitalitate și pace.

Când încetăm ritmul și suntem atenți, ne putem urmări procesele de gândire – acele peripluri cognitive care ne duc la anumite concluzii. Apoi putem să le analizăm prin prisma adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu și a realității situației în care ne aflăm. Uneori este bine să vorbești cu cineva care îți poate da un feedback, de pildă cu un membru al familiei sau cu un prieten de încredere. Dacă e nevoie să cerem ajutor profesional, n-ar trebui să ezităm s-o facem.

Cum schimbăm ceea ce nu cunoaștem și cum stabilim de unde să începem? Gândește-te la patru domenii care au legătură cu o viață sănătoasă din punct de vedere emoțional și alege alternativa potrivită. În cursul unui an, în mod repetat avem de ales între două moduri de viață antitetice, și anume:

Iertare versus amărăciune. Isus ne-a lăsat cel mai bun exemplu de iertare când se afla pe cruce rugându-se Tatălui să-i ierte pe cei care-L răstigneau (Luca 23:34).

Nu putem da timpul înapoi ca să anulăm rănilor pe care le-am provocat altora sau trădările și nedreptățile altora față de noi. Totuși, *putem* alege să iertăm. Totodată, putem învăța să nu confundăm iertarea cu încrederea. Nu-i nevoie să ne punem din nou într-o situație volatilă. Nu întotdeauna vom uita durerea. Însă momentele dureroase pot să intre în istoricul vieții ca amintiri lipsite de încărcătura de amărăciune care le-a caracterizat cândva.

Așa cum îi iertăm pe alții, trebuie să învățăm să ne iertăm pe noi înșine. ...

... Când alegem să învățăm din greșelile noastre și când refuzăm să rumegăm la „ce ar fi fost dacă” sau „măcar dacă” ne ajută să manifestăm aceeași compasiune față de noi pe care am manifesta-o față de alții. Când permitem harului lui Dumnezeu să ne inunde inima, vom putea să mergem mai departe liberi și plini de încredere, nu împotmolindu-ne mereu de trecut.

Adevăr versus minciună. Pentru a înfrunta adevărul și realitatea oricărei situații, trebuie să înfrângem spiritul critic din noi. Dacă nu le combatem, gândurile automate negative vor stârni în noi regrete legate de trecut, ne vor răpi bucuria din prezent și ne vor secătui de toată speranța pentru viitor – făcând din noi niște oameni cu percepții fataliste și pesimiste. Separarea acestor gânduri automate negative de realitate ne va ajuta să analizăm faptele clar și logic și să luăm decizii sănătoase și înțelepte.

Trebuie totodată să avem grijă să nu facem presupuneri în privința lucrurilor pe care nu le vedem sau nu le cunoaștem. A imputa ceva cuiva sau a bănui că înțelegem punctul cuiva de vedere nu este de niciun ajutor în căutarea adevărului.

Rațional versus emoțional. Sentimentele nu sunt îndeajuns pentru a determina justetea unei idei. Cu toate că ne pot informa de prezența unui dezechilibru, trebuie să ne întoarcem la originea gândurilor pentru a determina acuratețea concluziei. Odată ce stabilim lucrul acesta, putem să filtrăm acele gânduri, făcând distincție între realitate și ficțiune, și să înfruntăm adevărul. Sentimentele precum teama, rușinea, îndoiala și anxietatea ne pot face să dezvoltăm convingeri în esență nerealiste despre noi înșine. Dar când privim la aceste convingeri din prisma Cuvântului lui Dumnezeu, adevărul situației noastre și feedbackul altora ne vor ajuta să privim viața dintr-o perspectivă sănătoasă din punct de vedere emoțional.

Pozitiv versus negativ. Filipeni 4:8 ne oferă baza pentru o practică simplă de schimbare a negativismului cu o perspectivă mai pozitivă asupra vieții. A ne face timp să ne gândim la bunătatea lui Dumnezeu – de pildă, enumerarea a trei motive de mulțumire la sfârșitul fiecărei

zile – favorizează cultivarea unei atitudini recunoscătoare care neutralizează gândurile distructive și inutile.

Ca urmași ai lui Cristos, n-ar trebui ca sentimentele, situațiile în care ne aflăm sau interacțiunea cu alții să ne definească atitudinea. Sentimentele și dorințele noastre sunt rezultatul a ceea ce gândim, prin urmare procesele de gândire trebuie să sufere o reînnoire prin călăuzirea și ajutorul puternic al Duhului Sfânt în fiecare zi. S-ar putea să ți se pară o afirmație răsuflată, dar dacă ne schimbăm gândirea, ne schimbăm viața.

DIN PUNCT DE VEDERE RELAȚIONAL

Cu toate că Isus a slujit atât mulțimilor, cât și oamenilor în particular, El a căutat să rămână în părtășie doar cu un mic cerc de prieteni apropiați. În cadrul acestui cerc, a trăit unele dintre cele mai intense conflicte și cele mai intime momente. Deși slujitorii subliniază adesea importanța comunității, uneori suntem foarte deficitari în consolidarea acestui domeniu al vieții spirituale.

Ritualul împărtășirii stabilește și ilustrează importanța relațiilor atât pe verticală, cât și pe orizontală când ne amintim de jertfa lui Cristos și privim spre viitor în calitate de mădulare în Biserica Sa. Așa cum ne mărturisim credința la Cina Domnului ca o comunitate de credincioși, așa ar trebui să ne trăim credința în prezența comunității. Când Pavel le-a scris galatenilor „purtați-vă poverile unii altora”, el s-a referit la poveri pe care Dumnezeu n-a intenționat niciodată ca omul să le poarte singur. Uneori, Dumnezeu îngăduie în viețile noastre situații pe care nu le putem înfrunta singuri pentru că nu suntem pregătiți pentru asta. În astfel de situații, membrii comunității sunt alături de noi, preluând o parte din povară până când nu mai este necesar.

Pentru un slujitor, comunitatea poate fi o problemă complicată. Deși biserica locală constituie o comunitate, slujitorii ar trebui să cultive relații de răspundere și încredere reciprocă și în afara congregației. Iată câteva întrebări pe care să le iei în considerare când ești în căutarea unei comunități:

Practicile spirituale care ofereau vitalitate generațiilor din trecut ne pot întări și pe noi astăzi.

- Comunitatea în care sunt îmi oferă mie și celor dragi ai mei siguranță și protecție – un adăpost plin de dragoste în timpul furtunii?
- Putem să ne tragem reciproc la răspundere în cadrul comunității?
- Le dau libertatea membrilor comunității să mă abordeze când văd unele nereguli în viața și slujirea mea? Am eu libertate din partea lor să fac la fel în ce-i privește pe ei?
- Sunt membrii comunității mele de încredere când vine vorba să păstreze confidențialitatea?

Pe lângă faptul că-ți asigură longevitatea, găsirea și integrarea într-o comunitate sănătoasă poate juca un rol vital în reînnoirea personală.

DIN PUNCT DE VEDERE FIZIC

Dacă trupul nostru este Templul Duhului Sfânt, n-ar trebui să-l îngrijim într-un mod care să-L onoreze pe Dumnezeu și să ne asigure creșterea și reînnoirea? Unii cercetători biblici au estimat că Isus umbla în medie între 30-40 de kilometri pe zi în timpul slujirii Sale. Abilitatea Lui de a menține ritmul dovedește faptul că obișnuia să aibă grijă de El.

Când starea sănătății tale fizice este precară, lucrul acesta îți poate afecta mintea și duhul. Somnul, exercițiile și alimentația sunt elemente de bază în menținerea sănătății trupului tău.

Majoritatea adulților au nevoie între 7-9 ore de somn. Studiile arată că privarea de somn cauzează performanță slabă când vine vorba de sarcini mentale complexe. Lipsa somnului poate determina creșterea în greutate. Este important să înveți să te deconectezi înainte de culcare. În loc să te conectezi pe rețelele sociale sau să te uiți la televizor, citește o carte. Această activitate ajută la calmarea minții și trupului în vederea pregătirii pentru culcare. Efectele dietei sau a consumului de cafea variază de la o persoană la alta, așadar este important să-ți cunoști trupul și ce te ajută să te relaxezi și să dormi.

Dieta, dacă tot veni vorba de ea, afectează nu doar greutatea. Ceea ce mănânci îți poate afecta somnul, dispoziția, nivelul de energie și sănătatea în general. O dietă sănătoasă poate avea însă un efect pozitiv asupra disciplinelor spirituale. Este mai ușor să te concentrezi la rugăciune, la studiu biblic și slujire când nu te simți slăbit

și bolnav. Ca să mănânci sănătos, este esențial să cunoști ghidul de alimentație sănătoasă care poate fi un instrument valoros.

Activitățile fizice sunt, de asemenea, vitale. Unii oameni ignoră nevoia de exerciții, citând cuvintele pe care i le spune Pavel lui Timotei în prima sa epistolă: „Căci deprinderea trupeză este de puțin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privință” (4:8, Cornilescu 2005).

Bineînțeles că este mai important să căutăm evlavia decât să mergem la fitness. Dar asta nu înseamnă că Pavel și Timotei duceau o viață sedentară. De fapt, viața în primul secol impunea un nivel de antrenament care nu este esențial în secolul XXI. Din păcate, mulți oameni astăzi nu reușesc să compenseze cu exerciții făcute în mod voit.

La fel ca în cazul alimentației și somnului, nu există reguli unice în privința exercițiilor fizice. Brandon Newman, misionar în cadrul Adunărilor lui Dumnezeu și consultant de fitness, recomandă 150 de minute de mers vioi sau 75 de minute de alergare pe săptămână. „Acest antrenament te ajută să-ți controlezi apetitul, te impulsionează și-ți îmbunătățește tiparele de somn, reducând totodată riscul apariției bolilor de inimă, atacului cerebral, diabetului, demenței, depresiei și diverselor forme de cancer”, concluzionează Newman.

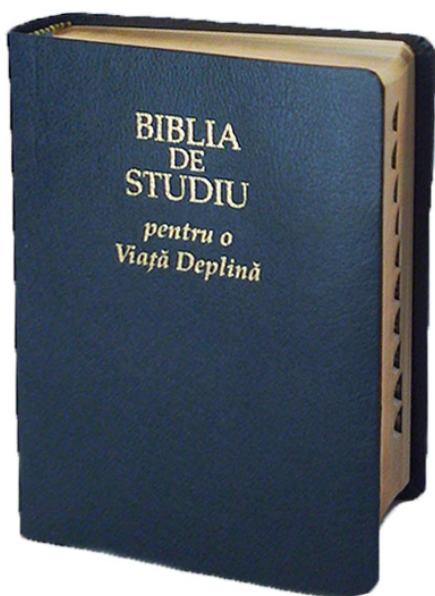
Concluzie:

Deși ne închipuim adesea că reînnoirea personală este un eveniment dramatic care ne apropie de Cruce, de fapt disciplinele zilnice – spirituale, mentale, relaționale și fizice – netezesc calea către o reînnoire sănătoasă. Indiferent ce ne rezervă anul, inventarierea acestor aspecte din viața noastră, stabilirea scopurilor prin rugăciune și exercițiile fizice vor provoca o schimbare însemnată în privința stării generale de sănătate, favorizând totodată experimentarea reînnoirii după care tânjim.

Butch și Pam Frey slujesc de peste 30 de ani ca misionari în cadrul Adunărilor lui Dumnezeu, din care 20 de ani doar în Mexic. În prezent, Butch slujește în calitate de coordonator în asistență medicală

pentru AG World Missions, iar Pam ca membru consultant în același domeniu. Munca lor presupune intervenție în caz de criză, acomodare tranzitorie și multe alte aspecte ce privesc viața de misionar.

NOȚIUNI INTRODUCTIVE DESPRE BIBLIA DE STUDIU PENTRU O VIAȚĂ DEPLINĂ, VERSIUNEA FIREBIBLE

de Bob Novak

Într-un articol anterior am analizat valoarea *Bibliei de studiu pentru o viață deplină* pentru un pastor, învățător și membru obișnuit al bisericii. Pastorul, respectiv învățătorul, sunt mandatați de Domnul să fie sârguincioși în studiul Scripturilor și în hrănirea oilor pe care Dumnezeu li le-a dat în grijă. *FireBible* are câteva caracteristici care îi permit slujitorului să urmeze acest mandat.

O caracteristică importantă a unei Biblie de studiu eficiente este existența introducerilor la cărțile Bibliei, care asigură încadrarea pasajului biblic în context și-l aduce în centrul atenției. Aceste introduceri conțin:

- informații despre autor
- tema generală
- data scrierii cărții
- informații generale
- scopul scrierii ei
- o expertiză asupra materialului acoperit
- trăsături speciale
- împlinirea lor în Noul Testament (cărțile Vechiului Testament)
- plan de citire a Bibliei pe parcursul a doi ani

AUTORUL

Aflarea autorului, mai cu seamă când acesta nu este menționat în Biblie, ajută la înțelegerea contextului cărții. De pildă, în Evangheliile nu este menționat numele niciun autor pe seama căruia să se pună scrierea lor. Secțiunea introductivă aduce dovezi concludente care arată că autorii Evangheliilor sunt întocmai cei cărora li s-a atribuit lucrul acesta. De ce este important să știm autorii cărților Bibliei?

Odată ce știm că Matei (numit Levi în Marcu 2:13) a fost unul dintre ucenicii evrei ai lui Isus, înțelegem mai clar de ce se face trimitere așa de des la Vechiul Testament, în special în primele doisprezece capitole, în care autorul ne demonstrează că Isus este Mesia cel promis. Ioan, un alt ucenic al lui Isus și cel mai longeviv din numărul ucenicilor Săi, scrie din sursă directă și se concentrează asupra lui Isus ca Fiu al lui Dumnezeu, care există din

veșnicie cu Tatăl (Ioan 1:1-8). Se crede că Marcu, probabil Ioan Marcu, însoțitorul lui Pavel, scrie din perspectiva lui Petru având în minte cititorii din Roma (așa se explică absența genealogiilor). Luca, un credincios dintre neamuri, îi scrie unui oficial roman numit Teofil (atât în evanghelie, cât și în Fapte) oferind o relatare ordonată și bine scrisă despre lucrarea lui Isus și, ulterior, despre împuternicirea și trimiterea Bisericii, prin Duhul Sfânt, printre neamurile din întreaga lume.

Abordarea fiecărei evanghelii având autorul în minte va ajuta cititorul să înțeleagă motivul acestuia de a relata viața și lucrarea lui Isus în modul în care a făcut-o.

TEMA

Tema îl ajută pe cititor să înțeleagă modul în care Duhul Sfânt l-a inspirat pe autor să dezvăluie aspecte importante privind interacțiunea lui Dumnezeu cu ființa umană. Toți autorii evangheliilor Îl prezintă pe Isus din perspective diferite. În Evanghelia după Matei, Isus este prezentat ca Mesia. În Marcu Îl vedem ca un înfăptuitor de miracole, pe când Luca îl prezintă ca Mântuitor care este în același timp Dumnezeu și om. În Ioan, facem cunoștință cu Isus ca Fiu al lui Dumnezeu. Faptele Apostolilor este o continuare minunată a Evangheliei după Luca în care este consemnată răspândirea mesajului lui Isus, prin intermediul Duhului Sfânt, din Ierusalim „până la marginea pământului” (Fapte 1:8).

Tema cărții Geneza reflectă primul cuvânt din Biblia ebraică (*bereshith*, care înseamnă „la început”), ceea ce întărește faptul că Geneza este o carte despre începuturi. În ea sunt consemnate începuturile lumii materiale, a istoriei umane, a păcatului, culturii și a comunității de legământ prin care Mesia avea să vină în lume.

INFORMAȚII DESPRE CONTEXT ȘI SCOP

Citirea acestor noțiuni ne vor ajuta să înțelegem cu ușurință în ce mod se încadrează cartea în planul lui Dumnezeu. De pildă, vedem că Daniel și Ezechiel au fost duși în captivitate babiloniană; cu toate acestea, contextul din

care proveneau era foarte diferit. Fiind de neam împărătesc (Daniel 1:3), lui Daniel i s-a permis să slujească la curtea împăratului. Ezechiel a fost luat în robie mai târziu, dar provenind dintr-o familie obișnuită, a locuit în Babilon ca simplu cetățean. Ambii profeți au fost profund afectați de lucrarea lui Ieremia, un profet mai bătrân. Acești trei profeți au slujit într-unul dintre cele mai grele perioade din istoria Israelului. Toți trei prezic o vreme de restaurare a poporului Israel, oferindu-i acestuia un scop prețios. Totodată, prezic vremea pedepsei pentru națiunile care au abuzat și s-au bucurat de nenorocirea Israelului.

PRIVIRE GENERALĂ

Această parte oferă o privire generală asupra mesajului cărții. Expertiza asupra cărții Faptelor dezvăluie modul în care se împlinesc lucrurile profețite de Isus (Fapte 1:8) pe capitole. Fiecare studiu asupra cărții ajută cititorul să înțeleagă conținutul și referințele suplimentare pentru reperarea versetelor în vederea unui studiu mai aprofundat.

TRĂSĂTURI SPECIFICE

Această secțiune prezintă enumerarea unor informații semnificative care reflectă uneori schița generală a cărții. Un exemplu în acest sens este enumerarea celor șapte caracteristici speciale regăsite în Geneza care cuprind crearea universului, genealogia lui Isus Mesia, evenimentele care au condus la exodul ce se va petrece mulți ani mai târziu și recunoașterea lui Israel ca națiune care va fi o sursă de binecuvântare pentru lume (Geneza 12:1-3). Noul Testament începe cu Matei care, la fel ca Geneza, ne oferă șapte caracteristici speciale. Evanghelia după Matei este relatarea cea mai comprehensivă și se bazează excesiv pe versete din Vechiul Testament pentru a demonstra că Isus este mult așteptatul Mesia pe care L-au prezis Scripturile. Matei se concentrează asupra învățăturilor lui Isus despre Împărăția lui Dumnezeu și modul în care aceasta va birui răul la sfârșitul vremurilor. Matei este totodată singura evanghelie care face referire la întemeierea Bisericii (Matei 16:18; 18:17). Asemenea lui Avraam care avea să fie o binecuvântare pentru neamuri, Biserica avea să fie o binecuvântare pentru lume prin propovăduirea lui Isus și facerea de ucenici (Matei 28:16-20).

ÎMPLINIREA ÎN NOUL TESTAMENT

Cărțile din Vechiul Testament conțin această secțiune suplimentară în care se scoate în evidență relația dintre Vechiul și Noul Testament. Pavel a avut mare grijă să-i sublinieze lui Timotei (2 Timotei 3:16-17) cât de important este să învețe biserica zilelor sale să caute adevărurile teologice în întreaga Scriptură. Mesajul din 2 Timotei este chiar mai important de luat în seamă de noi astăzi de vreme ce noi avem ambele testamente, pe când Timotei avea ca bază a învățăturilor în special Vechiul Testament. Importanța acestor informații este mai evidentă dacă ne uităm cât de des se citează din Psalmi în Noul Testament (de 186 de ori, mai mult decât din orice altă carte a Vechiului Testament). Psalmii ne oferă o listă

extensivă de referințe la lucrarea lui Isus așa cum este ea relatată în Noul Testament.

PLAN DE CITIRE A BIBLIEI

Citirea consistentă a Bibliei este un factor vital în creșterea și dezvoltarea spirituală a credinciosului. Planul de lectură al fiecărei cărți asigură o structură de citire sistematică a Bibliei în doi ani. Mai există și alte planuri opționale de citire a Bibliei într-un an sau doi. Ele apar la finalul acestei biblii de studiu, înainte de concordanță. Planul pe un an presupune citirea zilnică a unui pasaj atât din Vechiul, cât și din Noul Testament. Planul poate fi adaptat pentru citirea Bibliei în doi ani, ceea ce presupune citirea pasajelor sugerate pentru dimineață din Vechiul Testament în primul an și pasajele pentru seară din Noul Testament, în al doilea an.

SCHIȚA

În cele din urmă, prima secțiune din Introducere este schița. Acesta este o unealtă excelentă pentru explorarea întregii cărți și poate fi de un real folos în elaborarea unui mesaj de predică sau învățătură. Una dintre cele mai bogate cărți teologice din Noul Testament este Romani. Schița de la al treilea punct principal abordează trei informații relevante despre libertatea pe care am câștigat-o prin Cristos. Mai întâi, toți creștinii se vor confrunta cu păcatul, fie că-l vor birui, fie că vor fi biruiți de el. Dar a ști faptul că nu mai suntem robi păcatului datorită jertfei lui Cristos este un adevăr care eliberează orice credincios din robia păcatului. În al doilea rând, acest adevăr uimitor ne poate ajuta să ne eliberăm din robia în care ne-a adus păcatul și să trăim în libertate. La fel de important este să știm că am scăpat de osândă. Diavolul va încerca să ne condamne pentru a ne împiedica să trăim în libertatea pe care am primit-o prin Cristos. În al treilea rând, ni se aduce aminte că putem trăi sub călăuzirea Duhului Sfânt care ne păstrează inimile și mințile concentrate asupra valorilor eterne și ne ajută să stăm departe de poftele firii (Galateni 5:16).

Multe dintre secțiunile enumerate mai sus fac trimitere la articole, hărți și grafice și sunt scrise cu litere mari ca să înlesnească găsirea materialului suplimentar pentru un studiu mai aprofundat.

Data viitoare, vom continua să analizăm această versiune a Bibliei de studiu și să observăm beneficiile următoarelor secțiuni.

Bio Robert Novak

A păstorit bisericile din mediul rural timp de 30 de ani. Este Director de Proiect la Life Publishers International din Springfield, Missouri.

DESTUL

Cum să reduci la tăcere minciunile care îți fură încrederea

» SHARON JAYNES

Auzi voci în capul tău care îți spun că nu ești destul de bună, destul de deșteaptă, destul de frumoasă... sau... că, pur și simplu, nu ești destul? Este timpul să încetezi să ascuți minciunile care-ți sabotează încrederea și să accepți adevărul, cine spune Dumnezeu că ești.

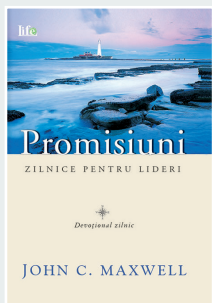
Încrederea și credința ta vor crește când vei schimba gândurile dăunătoare cu adevărul lui Dumnezeu. Astăzi este ziua să accepți valoarea incredibilă pe care o ai în calitate de femeie creată într-un mod unic și investită cu putere spirituală.

288 p. • 14 x 20.5 cm • 35 lei

PROMISIUNI ZILNICE PENTRU LIDERI

» JOHN C. MAXWELL

Devoțional zilnic

Familia și prietenii au nevoie de lideri care să le ofere un exemplu de viață condusă de scopuri.

Copiii au nevoie de lideri care să-i ajute să-și atingă potențialul maxim.

Bisericele au nevoie de lideri care să traseze o direcție clară și să-i echipeze pe sfinți.

Companiile au nevoie de lideri care să nu fie interesați doar de profit, ci și de asigurarea unui loc de muncă plăcut și dinamic.

Comunitățile au nevoie de lideri care să construiască o societate mai bună.

392 p. • 11.5 x 17 cm • 35 lei

O PRIVELISTE A GLORIEI

» JONI EARECKSON TADA și LARRY LIBBY

Meditații zilnice

După mai bine de 50 de ani de cvadriplegie și dureri cronice în fiecare zi, Joni a învățat cum să Îl glorifice pe Dumnezeu în cele mai dure situații. Înțelepciunea ei zilnică te va ajuta să descoperi cum să arăți gloria lui Dumnezeu, cum să spui „nu” plângerilor și „da” lui Dumnezeu, în timp ce mergi pe cele mai dificile drumuri. Vei găsi multă mângâiere și încurajare uitându-te la Cel Care tânjește să te îndrume și să te învețe cu credincioșie.

392 p. • 11.5 x 17 cm • 35 lei